

žena
SLOVA

3
1974

SLOVO BOŽÍ

JE PŘECE
PLNE ŽIVOTA
A SÍLY, OSTREJŠÍ
NEŽ KAŽDÝ,
ŽID 412 DVOJSÉCNÝ MEČ

ČLOVĚK I BŮH

„...ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na své vznětenosti, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí“ (F 2:6, 7 – překlad Petrů).

Sadu Sundar Singh ilustroval tajemství vtělení Kristova takto:

Jistému venkovánu ukázali červenou skleněnou láhev, plnou mléka, a ptali se ho, co v ní asi je. „Víno? Koňák? Voda?“ Nemohl věřit, že v láhvi je mléko, dokud neuviděl, že se z ní skutečně vylévá mléko. Červená barva láhve zakryla barvu mléka.

Tak je to i s lidskou přirozeností našeho Pána. Lidé Ho viděli unaveného, hiadovíčího, žinlavého, trpícího, plácavého a myslili, že je pouze člověkem. „Stal se podobný lidem – jako jeden z lidí“, přesto však je „nade všecky Bůh, požehnaný na věky“ (R 9:5).

CHODIL JAKO OTEC

Otec se synem přijeli do města, kde měli vyhledat strýce, jehož nikdy před tím neviděli. Najednou otec upozornil syna na muže, který na druhé straně náměstí odbočoval do jedné ulice. „Tam jede můj strýc“, zvolal. „Jak to víš? Vždyť jsi mu neviděl do tváře!“ – „Poznávám jej, protože chodí právě tak, jak chodil můj otec.“

Duch Boží vychovává křesťana do obrazu Pána Ježíše. Jak se tato výchova projevuje? Věřící chodí tak, jako Pán Ježíš na této zemi. Duchovní stav se tedy pozná chozením a ne mluvením!

„Aj, (hle pohled) Ty libuješ pravdu u vnitřnostech

„Aj, (hle, pohled) ty libuješ pravdu u vnitřnostech“ (Ž 51:8).

Hladina vody v nádobách, kotlích a jiných zařízeních se měří tzv. stavoznamenem. Je to obvykle skleněná trubka, zvenku viditelná. Voda v trubce je v takové výši, jako v nádobě.

Podobně nemá ani křesťan ve své vnější oddanosti a činnosti pro Pána

projevovat větší horlivost, než odpovídá míře jeho skrytého obecenství s Bohem. Někdo může být velice horlivý v práci pro Pána a vykoupené, může být uznáván za neúnavného a oddaného, a přesto ve skutečnosti před Bohem je pouze takový, jaký je ve skrytosti, v obecenství se svým Pánem. To je náš pravý charakter a naše cena.

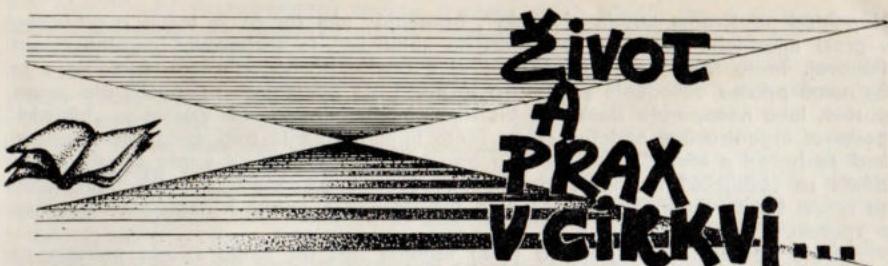
RECEPT

Slovo „recept“ je z latinského „recipio“ a znamená vlastně „znovu vzít, znovu uchopit“ a tak by slovo recept mělo znamenat „znovuuchopení“.

Nepotřebujeme někdy pro poškození duchovního zdraví a duchovní rovnováhy „znovu vzít“ do úvahy a srdce pravdu Písma či zdravé učení nebo pokyny učitelů, říkajících: „Toť jest ta cesta, chodte po ni...“ (Iz 30:18–21)? Nepotřebujeme užit někdy horší lék k upravení našeho nitra, otráveného „zažívacího ústrojí“ a pak do zdravého organismu znovu s dychtivostí přijímat mléko beze liti, Boží Slovo, abychom jím rostli a zbabili se ochromení a osvojeni si něčeho nezdávěho?

připr. D. O.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Rídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

1. Biblický základ

Je odvekou tendenciou ľudského myšlenia a činnosti usadiť sa v tradícii a zaúžívaných schémach. „Bratské hnutie“ – ako sa ono často nazýva – nie je výnimkou. Z toho, čo bolo kedysi hnutím, môže po čase zostať iba pamätku. Musíme byť preto ostražité, lebo ide aj o nás a súčasný stav Cirkvi a jej svedectva. Kto by nemal pochopenie pre nejedného spomedzi mladšej generácie, ktorej ani v najmenšom nemôžeme vycítať ich kritické a priame otázky. Ale tento pohyb potrebuje vedenie a stabilizáciu jasnými principmi, lebo inak kyvadlo rýchle preskočí z jednej krajnej polohy do druhej. Pociťuje sa naľehavá potreba po zbožných mužoch vyzretého charakteru, majúcich jasný prehľad o učení Písma a mravnú odvahu, ktorí by sa neochvějne postavili proti tradičionalizmu a pritom mali dosť skúsenosti a mûdrosti zabrániť extrémizmu a zachovať pravú biblickú rovnováhu.

Ďalšou naľehavou potrebu je jasné a celistvé porozumenie zásadám Písma o zborovom živote a praxi. Veľká časť nášho zborového života sa stala neplodnou pre tradičionalizmus, konvenčnosť a spokojnosť so sebou. A nielen to; spôsob, akým sa Písmo často interpretuje žalostne postraňa dôslednosť. Prečasto skľazíme do fráz, ktoré však nemôžu byť náhradou za výroky Písma. Často sa vychádzá z ustálených praktík alebo ustanovení, pre ktoré sa dodatočne hľadá podpora v Písme. Tým však nechceme povedať, že by sme mali hodíť cez palibú všetko, čo sa doposiaľ zachovalo, a začať úplne odznova. Nieto dôvodov nevyužiť nahromadenú skutočnosť zbožných mužov. Musíme si však vystretnúť obyčaj svoje závery preskúmať vo svetle Písma a podrážať iba to, čo je s ním v súlade. Konat inak znamenalo by vzdialiť sa od najzákladnejšej z „bratských“ zásad – zásady konečnej a výlučnej autority Písma.

To pravda pôsobí na obe strany. Sú verní Písma, budeme nielen naprosto pevní v postoji k tradičionalizmu, ale budeme rovnako čestne posudzovať nové myšlenky v tom istom jasnom biblickom svetle. Na miesto praxe a ustanovení, ktoré neobstáli pred Písmom, nebude stavať iné, rovnako chybne. Nestratíme zmysel pre duchovnú kvalitu ani sa nebude domnievať, že každá nová idea je nutne cenná alebo účinná len preto, lebo je nová. Uvedomíme si, že aj tradícia má dôležitú úlohu pri zachovaní stability a noriem, ktoré sa majú dodržať. A sú isté tradície medzi „bratskými“ zhromaždeniami, ktoré – ak sú správne chápane a nestavajú sa na miesto Písma – vykonajú tú istú službu aj nám.

Ked' zdôrazňujeme základnú požiadavku pokladať Písmo za výlučnú a konečnú autoritu pre prax a principy, musíme mať na zreteli i to, že púhe vyznávanie tejto zásady nie je ešte zárukou, že naše dedukcie z Písma sú biblické. Rázne odmietame, a právom, nároky zvláštnych a bludných siekt, ktoré sa odvolovali na autoritu Písma pri odvozovaní svojich bludov. Ale aj my sa musíme mať na pozore. Extrémistické doktríny, ktoré privodili neľubosť voči istým skupinám „exkluzívneho“ presvedčenia a spôsob akým boli údajne odvodené z Písma, mali by nás varovať, že nebezpečie nesprávneho použitia Písma je bližšie než sa nazdávame.

Sú isté dôležité zásady výkladu a aplikácie Písma, ktoré sa stanú jasnými pre samú povahu Písma a pri štúdiu jeho obsahu a iba ich náležité aplikovanie nám umožní určiť, čo je „biblické“ a čo „nebiblické“. No to je práve oblasť, v ktorej často a vážne zlyhávame. Používame pojmy, ktoré sú často nedôsledné a skomolené.

Napríklad používame termín „biblický“, označujúc ním to, čo je trvalé a podstatné v praxi miestneho zboru. V tomto zmysle „biblické“ je zachovávať pamiatku smrti Pánovej. Tento termín však používame aj v zmysle trocha odlišnom, keď ide o to, čo nemá priame odvodenie z Písma a je preto nie podstatné (zákadné), ale je prí-pustné, lebo neodporuje žiadnemu biblickému princípu. V tomto zmysle je „biblické“ pestovať organizované nedelné školy. Tento termín má ešte tretí, čisto opisný zmysel, keď sa hovorí o tom, čo bolo bežnou praxou Prvotnej cirkvi. V tomto zmysle poklá-dáme za „biblické“ napríklad zhromažďovať sa v súkromých domoch. Žiaľ, často sa medzi týmito terminmi nerozlišuje, a tak dochádza potom k nemalým fažkostiam a sporom.

Ciasto opisný spôsob použitia tohto termínu nás na tomto mieste nebude za-ujímať". Ide nám o to, čo je „biblické“ v zmysle „základné a trvale záväzné“, a čo biblicky prípustné, ale nie základné. Za „nebiblické“ budeme označovať všetko, čo je výslove proti biblickým zásadám.

Ako rozhodnutie, čo je biblické v zmysle nutného a záväzného? To je bod, v ktorom veľmi potrebujeme zavubiť sa dvojzmyslov. Ak povieme, že aby sme boli biblickí musíme sa striktnie pridržiavať vzoru danému v Písme zaznamenanými ustanoveniami a praxou Prvotnej cirkvi, na čom stavíame toto pravidlo? Ak povieme, že v Písme zaznamenané podrobnosti o niektorých veciach boli Bohom vybraté pre vzor, ktorý máme nasledovať, prečo ich nepraktizujeme jednotne? Prečo napríklad lámeme chlieb v prvý deň týžnia – podľa praxe veriacich v Troade – ale na druhej strane neusilu-jeme sa na napodobniť veriacich v Jeruzaleme, ktorí mali všetko spoločné? Ak povieme, že niektoré z týchto vecí boli myšlené ako trvalá prax a iné nie, na akom základe medzi nimi rozlišujeme? Alebo: na akom základe sa odsudzujú veci ako „nebiblické“ len preto, lebo o nich nesmienky v Novej Zmluve? Prečo niektorí považujú Biblické školy za nebiblické, ale nie tak školy Nedelne? Prečo zavrhuje niektoré veci školy za nebiblické, ale nie tak školy Nedelne? Prečo zavrhuje niektoré iné, o ktorých dôvodiac, že „Písma nič nievie“ o nich, kym bezvýhradne prijíname iné, o ktorých tento účel zakúpených?

To nie je štiepanie vlasu alebo malichernosť. Skutočnosť je taká, že dôvody pre ktoré mnohí z nás zachovávajú prax zborového života vo svojich zboroch a kriti-zujú prax iných, sú často nedôsledné, ba priam klamivé. No je to naša vlastná chyba, keď sa takýchto nedôsledností dopúštame – a pritom zbytočne, lebo mnohí z nás nie sú ochotní venovať čas tomu, aby sa z Písma poučili o správnych zásadách jeho výkladu a aplikácie. Ale Písma je dokonale dôsledné, keď sa správne vykľadá a aplikuje a poskytuje všetko potrebné vedenie pre život zboru.

Ako teda určime, čo je „biblické“ a čo „nebiblické“ v praxi zboru? Je zrejmé, že nemôžeme vychádzať z púheho faktu, že isté veci zo života Prvotnej cirkvi sú zaznamenané v Písme. Mlčky pripúšťame, že to je pravda, spôsobom, akým vynechá-vame niektoré z týchto zaznamenaných vecí. Nepestujeme pôst, nemáme spoločné vlastníctvo a ī. Kedže toto je nás postoj, musíme byť v ľom dôslední. Je potrebné ešte čosi iné, aby sme mohli rozlišiť, čo bolo v praxi Prvotnej cirkvi dočasné, a čo je trvalé. Oné zaznamenané podrobnosti nám majú poskytovať príklady a ilustrácie ako vykonávať základné biblické nariadenia a princípy, ktoré sú v Písme jasne uve-dené, alebo môžu byť z neho odvodene. Príklad, nech ide o čokoľvek, môže slúžiť iba ako ilustrácia, ale nemôže definovať, a je to nezdravý spôsob výkladu zakladáť doktríny na príkladoch a ilustráciach samotných. To nie je nič nové; táto zásada bola od dávna uznaná. Preto pri určovaní toho, čo je „biblické“ v praxi zboru, musíme poznať doktríny a princípy, ktoré sú vyjadrené priamo a kategoricky alebo sa dajú z kategorických výrokov odvodiť, a rešpektovať jasné príkazy Novej Zmluvy. Vezmeme tiež do úvahy prax Prvotnej cirkvi; nepokúšame sa slepo a mechanicky ju napodobňovať, ale zistujeme dôvody stojace v pozadi a – s odkazom na doktríny a princípy, ktoré sme našli – rozlišujeme medzi tým, čo je dočasné a miestne, a čo musí byť trvalé.

Jeden príklad na ilustráciu postačí. Krst veriacich ponorením nespočíva iba v tom, že je to zaznamenaný spôsob Prvotnej cirkvi. Je odôvodnený: 1. jasným prí-kazom Pána Ježiša (Mt 28:19 a Mk 16:16); 2. jednoznačnými výrokmi Pavlovými (R

6:4, Kl 2:12; 3.) zaznamenanou praxou Prvotnej cirkvi. Všetko toto tvorí kompaktný celok a poskytuje zdravú biblickú základňu pre praktizovanie krstu.

Prax, ktorá je biblická v zmysle, že je trvale záväzná pre zbor, bude sa zakladáť na jasnom príkaze, doktríne alebo princípe N. Zmluvy, ilustrovanom príkladom zbo-rovho života Prvotnej cirkvi a bude nutným a jedine možným spôsobom ako ju účinne uskutočňovať. Čokoľvek je nebiblické, v zmysle, že nemá mať miesta na našom zborovom živote, musí stáť v rozpore so zjaveným biblickým princípom alebo príkazom (napr. kňazstvo v cirkevníkom zmysle výlučnosti a pod.). A medzi týmito dvoma kategóriami bude rád vecí, ktoré nestoja v rozpore so žiadnym biblickým príkazom zborovom živote, musí stáť v rozpore so zjavným biblickým princípom alebo príkazom či princípom, a sú preto biblicky prípustné, ale nie sú pre nikoho podstatné a/ebo záväzné. Prijatie týchto vecí bude závisieť od individuálneho duchovného rozsúdenia v súlade s účelnosťou a účinnosťou pri dosahovaní duchovných cieľov miestneho zboru. Sem patria napr. organizované Biblické školy, Nedelne školy a pod. V takýchto prípadoch máme všetky práva lišiť sa od iných, za predpokladu, že uznávame zá-sadu z R 14:4 a nestotožňujeme svoj úsudok s učením Písma. Musíme tiež pamätať, že za svoje rozhodnutia sme zodpovední Pánovi.

Na záver treba zdôrazniť naliehavú potrebu čestného sebastúmania a zhodno-tenia nášho spoločného svedectva a duchovných výsledkov, v bázni Bozej a vo svete Písma. Treba urobiť poriadok vo vlastnom dome. Musíme mať na pamäti, že Hlava Cirkvi je suverénna a v žiadnom ohľade nie je povinná používať nás a požehňať iba preto, lebo sme spokojní sami so sebou. Ak priprústíme stav, v ktorom by sme boli spútaní tradicionalizmom alebo ochromení spokojnosťou so sebou alebo hľadaním vlastných vecí, alebo ak stratíme rovnováhu a vymkneme sa spod jasného vedenia Jeho Slovom, je celkom dobre možné, že nás ponechá bokom bezmocných alebo v neporiadku. Jeho odkaz zboru v Laodicei nás chce varovať, že On môže, ak sa tak rozhodne, byť veľmi nezávislý. A to nie je všetko: On bude mať vždycky posledné slovo, lebo „každý z nás vydá za seba Bohu počet.“ Sprac. -mk

BOŽÍ CTITELSTVÍ

IV. VELKÉ ZTIŠENÍ

Na Davidových životných osudech v 1Pa 13 a 14 jsme si ukázali, jak úzce je spjat duchovní růst Božího dítka s poznáváním Boha. Jakmile se rozhodneš upřímně a celým srdcem žít pro Pána Ježíše, prožiješ nejprve velké zklamání z Jeho vyznavačů, ba i „z Něho samého“! Příčina tvého rozčarování však není v podstatě v ostatních věřících lidech, tím méně v tvém Pánu, ale v tobě – v tom, že jsi pln sám sebe, svých představ, plánů a tužeb, které považuješ za Jeho, aniž jsi mu dal ve své hravosti a netrpělivosti možnost promluvit ke své duši!

Jestliže jsi z milosti Boží tuto zkoušku – krizi překonal a neopustil Jej a Jeho lid „navrátil se zpět a zamílovat opět tento svět“, prožiješ k svému velikému překvapení požehnání Jeho lásky a současně i svého osobního zahanbení ze zjevení pravdy o sobě samém a svých blížních!

Pak jsi zralý pro pochopení podstaty duchovního boje – prožíváš oddávaní se Bohu ve všem a na každý den, a v Jeho sile prožíváš moc „vzepření se däblu“ i jeho útek z rozličných konkrétních životních situací, kterými tě zemdlíval!

V tomto stadiu duchovních zkušeností jsme viděli Davida v Balperazim (1Pa 14:11). V souvislosti s tím jsme si zdôraznili, že satan nikdy nekapituluje. Typický rozdiel mezi ním a námi je v tom, že on, ač Pánem vskutku poražen, nikdy se poraženým nevidí, necítí svou porážku a neuznává ji, jednaje zásadne (ovšem pouze dočasne) z dopuš-tění Božího) ako nepremožený a nepremožiteľný víťez – kdežto my, jejichž marný zápas

5. David má vytáhnout k bitvě. Teprve po vítězné vnitřní bitvě o průchod Duchu svatému skrze ztišování a očekávání na Boha, je dítko Boží zralé k onomu vnějšímu zápasu pravého Božího svědka a „dobrého služebníka ve všem věrného“ svému Pánovi! Vidíme Davidovu hotovost a připravenost ihned a bez odkladu Boží vůli vykonat na daný signál. Jak radostný to nástup, když ví, že HOSPODIN VYŠEL PŘED NÍM, aby On sám porazil filistinská vojska! Tím je právě charakteristická pravá křesťanská služba vypušťená Duchem svatým, že dítko Boží nastupuje s radostným vědomím v plné jistotě, že Bůh před ním výšel a již své vítězné dílo v boji s nepřitelem vykonal! Jak krásný to obraz SLAVNÉ SLUŽBY – nejdříve BOHA TOBÉ, drahý bratře - sestro, abys i ty mohl vejít v onu slavnou službu Jemu „od Gabaon až po Gazer!“. (Pokračování) -Kk

Istý veriaci muž utrpel smrteľný úraz pri automobilovej nehode. V nemocnici, kde ho dovezli, mu povedli, že nebude žiť dlhšie ako dve hodiny. Jeho tátu zvesť nezarmútila, lebo veril Bohu a mal istotu večného života. Na smrt sa díval ako na bránu do toho lepšieho života. Privolali k nemu jeho rodinu, manželku a štyri deti. Keď ich uvidel, oslovil ich takto:

„Do videnia, drahá moja. Ty si bola pre mňa tou najlepšou ženou na svete. Žili sme spolu v slnečných aj tmavých dňoch. Bola si mi vzruhou vo všetkom, najmä však v duchovnom živote. Tvoja tvár vždy žiarila duchovnou radostou a pokojom. Milujem ťa viacej ako som ťa miloval v deň našej svadby. Do videnia, drahá moja, uvidím ťa zase, do videnia!“

„Do videnia, Mária! Ty si naša prvorodená dcéra. Bola si vždy radostou svojmu otcovi. Radujem sa z toho, že si tak podobná svojej matke. Ako tvora tvár tak aj tvoj duch mi vždy pripomína tvoju maminku. Keď hľadim na ťabu, vidím tvoru matku v jej mladom veku, keď opustila svoj otcovský dom, aby stavala môj domov. Tešíš sa z toho, že si tak vzornou kresťankou. Dújam, že nikdy nezabudneš, ako ťa miloval. Do videnia, Mária, do videnia!“

„Do videnia, Mirko. Tvoj príchod do našej rodiny bol trvalým požehnaním pre nás. Bol si vždy mužným a príkladným mladíkom. Miluješ Boha svojich rodičov. Hrdý som na takého syna. Ty budeš rási až nadálej v kresťanských cnostiach. Nech ťa v tvjom živote sprevádzaj otcova láska a požehnania. Do videnia, Mirko, do videnia!“

Nasledoval Karol, ktorý sa bol dostať do zlej spoločnosti a veľmi sklamal svojich rodičov. Preto ho umierajúci otec vynechal a prehovoril k svojej najmladšej dcéri:

„Do videnia, Míkul! Tvoj vstup do našej rodiny bol ako prichod nového dňa. Bola si nám lúčom svetla a radostnou piesňou. Plnila si naše srdcia hudbou. Keď si pred krátkym časom uverila v Pána Ježiša a dala Mu svoj život, môj kálich pretekal radostou. Do videnia, moja malá, do videnia!“

Potom zavolał k sebe Karola a oslovil ho:

„Sbohom, Karol. Bol si nádejným chlapcom. Tvoja matka a ja sme čakali, že sa stane z ťabu veľký, znamenitý muž. Urobili sme pre ťabu všetko, čo aj pre ostatné deti. Ak sme niekedy urobili výnimku, tak len k tvormu dobro. Ty si nás ale sklamal. Šiel si a ideš širokou cestou a tá vedie do večnej záhuby. Ty o tom vieš. Nevšímal si si Božieho Slova. Neposlúchal si na volanie Pána Ježiša. Ja som ťa vždy miloval a milujem. Len Boh vie, ako ťa milujem. Sbohom, Karol! Sbohom! Sbohom!“

Tu Karol chytial ruku svojho umierajúceho otca a zvolal:

„Otecko, prečo si ostatným povedal „do videnia“ a mne „sbohom?“ – „Pretože sa s nimi zidem pri vzkriesení, ale u teba nemám nádej na stretnutie. Sbohom, Karol!“

Po týchto slovách sa Karol hodil na koliená a v pláči volal k Bohu o zmilovanie; volal o odpustenie, aby sa aj on mohol uvidieť s otcom pri vzkriesení.

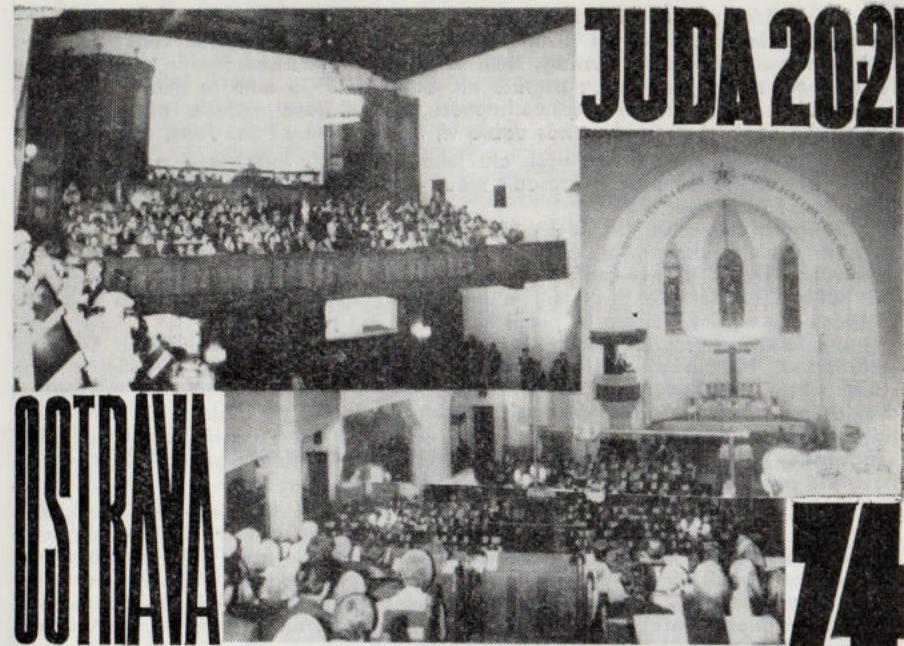
„Mieniš to úprimne? Túžiš po tom opravdu?“, spýtal sa ho otec.

„Boh víš, že áno“, prisvedčal skrúšený syn.

„Tak vedz, že ťa Boh vypočuje a spasí. A tak aj tebe môžem povedať „do videnia môj syn!“

Nato za krátky čas odišiel k svojmu Pánovi.

V.

JUDA 2021

Ale vy, nejmilejší, vzdělávajice se na té nejsvětější víre své, v Duchu svatém modlice se.

Ostříhejte se v lásce Boží, očekávajice milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu.

Judy 20-21

K tomuto textu, který byl předmětem krajového velikonočního shromáždění v Ostravě, uvádíme několik myšlenek z poznámkového bloku jako náměty pro další přemýšlení.

Milovaní – nejmilejší

To je slovenský a český překlad stejného pojmu. My, věřící lidé, jsme milovaní i nejmilejší. Jak nešťasten je člověk, kterého nikdo na světě nemiluje. Já vím, my víme, že nás někdo miluje! Bůh mne miluje takového, jaký jsem, se všemi nedostatkami. Ale jsme také „nejmilejší“ Bohu, a to v Pánu Ježiši. Když si tuto nádhernou skutečnost uvědomují, pak i já miluji svého Pána, miluji Boha z celého srdce a projevují tuto Boží lásku i ke svému okolí.

Vzdělávejte se – budujte – stavte

Stavte svůj život na své přesvaté víře. Když jsme drazí – v Nejdrahším, vzácní – v Nejvzácnějším, milovaní – v Nejmilejším, pak budujme svůj život na Boží víře; na víře, jejížm předmětem a cílem je Bůh, ten Svatý. Předmětem naší víry jsou nyní nebeské, svaté věci, proto je ona **svatá**; věci živé, proto je **živá** víra; předmětem je **Spasitel**, proto je **spasitelná**.

Bůh si přeje, abychom rostli, „stavěli“, dělali duchovní pokroky ve víře. Vírou přemáháme svět, satana, kterému vadí opravdovost života. Boží život se nedá nahodit vnějšími projevy. Víra se projevuje nejdříve v našem vnitřním, osobním životě a ož pak navenek.

Juda chtěl psát o spasení, ale pod mocí Ducha Božího musel věřící napomínat, aby **statečně bojovali o víru**. První věc je vírou přivlastnit si spasení, ale pak následuje zápas o víru. K tomuto zápasu nedochází při slyšení – sezení a poslouchání. Boj víry se odehrává v každodenním životě.

Na černém pozadí tří mužů máme zobrazeno, co znamená boj víry (verš 11). Co dělal **Kain** špatného? Byl prvním člověkem na zemi, který chtěl něco Bohu dát. Nebyl to špatný člověk, byl uznalý, chtěl se Bohu zavděčit obětováním z úrody země. Neuvědomil si, že jako člověk nemůže nic Bohu dát! Co nám to říká? „Zůstávejte ve mne!“ Jsme si vědomi své neschopnosti, proto ovoce můžeme přinášet jedině v Něm. To není fráze, každý z nás dobré ví, když zůstává v Pánu Ježíši a když ne.

Balám také konal krásné věci, ale jeho přání bylo proti Boží vůli. Přesto, že Balám Boží vůli znal, přál si prosadit svou. — Máme stát a bojovat o to, co by se libilo Pánu! To je život víry.

O **Chóre** čteme ve 4M 16:13–14. Nebyl sám, měl společníky. Nebyl spokojen se svým úkolem, chtěl něco, čím ho Bůh nepověřil. Spustíme-li zrak s „oblaku“ a „ohnivého sloupu“ a začneme se dívat na okolní „poušť“, pak se nám všechno zdá zlé, nevíme jak dál: Ne, život víry je jiný! Věřící se divá na svého Pána a je Mu za každý den vděčný, protože jej prožil ve víře.

List Judův je zařazen na konci listů, jako by nám popisoval lid Boží ke konci věku milosti. Mezi námi jsou i pouzí „vyznavači“, oblaky bez vody – nemají v sobě vláhy, nikomu neposluží; uvadlé stromy bez ovoce – pouze listí, forma bez užitku; dvakrát mrtví – mrtvá víra, duchovní spánek. Zkušujme se: „Zda-li já, Pane...?“ Když Eliáš byl deprimován tím, že jedině on zůstal Bohu věrný, dostal odpověď: „Zachoval jsem v Izraeli sedm tisíců...“ (1K 19:18). Kdo zachoval? Bůh! Ať se naše víra opírá o toto Boží zaslíbení. **ON ZACHOVÁ!**

Budujte se na víře své. Předmět víry je nyní **můj**. Bůh je mým Otcem, Pánem Ježíšem mým Spasitelem, Duch svatý mým Potěšítem. Na víře. Na základu, který nemůže nikdo jiný postavit. Na předmětu víry, jímž je Pán Ježíš. Když řeka pramení, je čistá, osvěžující. Cím dále teče, tím více znečištěných vod do ni přitéká. Nakonec je kašná, znečištěná... Po našem obrácení začal nás život jako pramen krásné řeky. Jak vypadá dnes? Vraťme se k pramenu, k počátku, zabraňme přítoku špinavých vod, očistíme se, stavme svůj život na počátku, na víře!

Víra je jako „traktor“. Má-li sloužit, musí něco tahat. Máš-li víru, pak ona musí působit:

ctnost – nestydíš se za evangelium Kristovo;
umění – známost, dovedeš odpovědět na otázky, máš zájem o Boží slovo;
zdrženlivost – míru ve všem, protože známost může způsobit povýšenos, nadu-
tost;
trpělivost – protože přijdou i těžkosti;
pobožnost – nemůžeš jinak, než být závislým na Bohu;
milování bratří – takový život se projevuje i ve sboru;
lásku – všeobecnou, božskou.

Takové je tedy budování na víře podle 2Pt 1:5–7.

Modlice se v DUCHU SVATÉM

Jakou cenu má modlitební život! A jaká jsou naše modlitební shromáždění? Cílem satanovy lečky je ochromit soukromý modlitební život, podlomit kolena a zezlubit ruce. Ale vy: posilňte zemdléných kolena, modlite se v svatém Duchu!

Modlitba v DUCHU SVATÉM má čtyři výrazné znaky:

1. je vytrvalá – jako u Mojžíše,
2. je pravidelná – jako u Daniele,
3. je vroucná – jako u Jakoba,
4. je pokorná – jako u všech Božích mužů.

UCHOVEJTE SE V BOŽÍ LÁSCĚ

Bojovat a strážit – to je častá činnost člověka. Bojovat o víru, ostříhat se v lásku. Ale: „Nebude-li Hospodin stavět domu, nadarmo usilují ti, kteří stavějí jej; nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný“ (Z 127:1).

Strom roste do země a nad zemí. Cím větší je nad zemí, tím hlubší má mít kořeny. Čím více jsme uchováni v Boží lásce, tím více zápasíme o víru a tím se tento zápas stává viditelnějším.

OČEKÁVÁJÍCE MILOSRDENSTVÍ PÁNA NAŠEHO, JEŽÍŠE KRISTA

Jak smutný byl konec Kainův, Balámův i Chóré! A co my? Očekáváme milosrdenství našeho Pána. Nechceme Mu nic předepisovat. Očekáváme v naději: Pane, ať

se stane, co Ty chceš. A co je Jeho milosrdenství? „Chceš být zdráv?“ – „Vstan a jdi!“ Nemáme právní nárok na milosrdenství Pána Ježíše s námi, ale On nás miluje! Jsme milovaní! Potřebujeme však „očekávat“, potřebujeme teplo, které by nás rozebráhlo, teplo lásky! Někdy se nám zdá, že u nás doma nebo ve shromáždění „táhne“, je „průvan“, až nás to mrazi. Ale co já dělám? Sířím vůkol sebe teplo lásky, či naopak, odebíram ho svým „mrázivým“ životem?

Ať nás i tyto verše Judy 20–21 potěší. Jsme milovaní, a proto i předmětem Božího milosrdenství v Pánu Ježíši. On je s námi, připravený k pomoci! Přesto čeká na naši modlitbu, boj o víru, uchování se v Boží lásce a naději.

-jos

Milovaní a milující

Ve dnech 13. a 14. dubna t. r. jsme si v Ostravě připomnali oslovení MILOVANÍ z knihy Judy, verše 3, 17 a 20. K doplnění a zamýšlení nad tímto překrásným předmětem uvádíme několik skutečných příběhů MILOVANÝCH A MILUJICÍCH.
PŘÍBĚH PRVNÍ

„A toč činím pro evangelium“ (1K 9:23).

„Láska zajisté Kristova víže nás“ (2K 5:14).

Jistý žurnalistka, který navštívil Indii, vypravoval o misionářce, která s několika domorodými pomocnicemi udržuje asyl pro malomocné.

Když jí pozoroval, řekl: „Já bych nemyl rány těchto malomocných ani za milion dolarů.“

Naplněna Duchem Kristovým, misionářka odpověděla:

„Pane, ani já bych to nedělala!“

„Hospodin je síla má a štít můj, v něm složilo naději srdce mé a dána mi pomoc“ (Ž 28:7).

PŘÍBĚH DRUHÝ

John E. Davis pracoval jako misionář v indické provincii Telugu. V době jeho největší práce pro Pána, když se mnoho duší obracelo v pokání k Pánu Ježíši, byl postižen malomocenstvím a musel se vrátit domů. Po 15 letech utrpení napsal svému příteli – bratu H. B. do Indie:

„Je tomu již 15 let, co jsem Tě naposledy viděl. Musel jsem nést těžký kříž, ale jsem rád, že Ti smíří říci, že

Jeho milost byla pro mne dostačenou na každém kroku.

Zpočátku jsem rebeloval, poněvadž jsem měl velké plány do budoucnosti. Mnoho duší se na všech místech mé působnosti obracelo k Pánu, a tak jsem měl možnost pokřtít tisíce obrácených. A můj Pán mne náhle z této práce odvolal. Když jsem ležel v anglické nemocnici, někdy mi napadlo, že mne Pán opustil a na mně zapomněl. Ale čím více strastí jsem musel snášet, tím snadněji jsem to nesl – a nyní se raduji každou hodinu ve svém Spasiteli. Vím, že to již nebude dlouho trvat, a budu moci být s Ním. Zatím nemohu mlčet, musím svědčit, vyprávět o Jeho velké lásce... Ptáš se, jak se mám. Ztratil sem zrak, hlas, nemám nohy, ruce, ale srdce žije! Ještě toužím, cítím a dychím po rozšíření království Kristova na zemi. Ačkoli pomalu umírám, musím pokračovat v práci pro svého Vykupitele. Vím, že na mne budeš pamatovat ve svých modlitbách, abych mohl být pokorným a trpělivým, věrným až do konce. Nemám pochybnosti a kdybyste měl hlas, celý den bych zpíval...“

Kéž Bůh Tě potěší a dá Ti svou milost, naplní Tě slunečným paprskem své přítomnosti tak, aby denně byl proměnován v Jeho podobu od slávy k slávě – to je modlitba Tvého bratra v Kristově království.“

John E. Davis
Jistě k tomu není co dodávat. Tak může žít a psát ten, jenž je MILOVÁN a který MILUJE!

PŘÍBĚH TŘETÍ

Vyprávěla jej věřící ošetřovatelka, Alma Axnes.

Často se mne lidé ptají, zda opravdu ráda pracují mezi nemocnými, když vidím tolik bolestí a utrpení. Ano, ráda. Viděla jsem totiž věřící, kteří říkali s Pavlem: „Nejrůžejí se budu chlubit svými nemocemi, aby ve mně přebývala moc Kristova...“

Nejdříve to byl asi sedmdesátiletý muž, který prodělal těžkou operaci. Měl velké bolesti, ale nikdy nezakřícel, nenaúklkal. V čem je tojenství jeho síly, ptala jsem se v duchu. Na jeho stolku jsem jednou našla Nový zákon a knížku Utěšitel. Ano, zde je to tajemství. Jednoho rána mi to sámrek: Dívčí svému Pánu, že mne provede údolím stínu smrti i všech bolestí a trápení! Tím jsem byla ujištěna, že Pán Ježiš neopustí toho kdo Mu dívčí svému Pánu, že mne provede údolím stínu smrti i všech bolestí a trápení! Tím jsem byla ujištěna, že Pán Ježiš neopustí toho kdo Mu dívčí svému Pánu, že mne provede údolím stínu smrti i všech bolestí a trápení!

Pak jsem ošetřovala třináctiletou dívenku. Měla těžkou srdeční chorobu. Její povaha však byla něžná, libezná. S radostí jsem ji sloužila. Ke konci jejího pobytu zde na zemi měla několik hrozných záchravů, jako by se měla udusit k smrti. Kdykoliv přišel do pojope člověk, o němž věděla, že je věřící, její tvář zazářila a říkávala: „Pojďte sem a modlete se k Pánu, aby mi pomohl!“ Když přišel lékař a snažil se utišit její bolesti, řekla: „Jenom Pán Ježiš mi ted může pomoci!“ Kolik pohnutí a slz bylo u těch, kteří ji takto pomohali.

Draží, nemůžeme i my pocítit tu sílu z jistoty, že jsme MILOVANÍ Pánem a pak také JEJ Z celého srdce MILOVAT?

„Chci být veselý a užít života, kdož ví, zda jeho kouzlo již zítra ráno nezmizit!“

„Opravdu, měli bychom přece využít příležitosti!“

Stůj! Okamžik, prosím!

Právě jste řekl, že by celé to kouzlo mohlo zítra ráno být pryč! A co potom? Po nás ať příjde potopa, že? Věřím, že před tímto „a co potom“ máte trochu strach. Proto raději na to nemyslet a utéci před tím právě honbou za požitky! Nemám pravdu?

Ne, nemáte v rukou život, ale život má vás! Vy nepanujete nad ním, nýbrž on nad vám!

Věřící člověk má více ze života v každém ohledu. Mnozí se domnívají, že křesťané musí být zasmužili, hluboce vážní. Ale Bůh chce mít veselé lidi a ne naříkající, kteří si neváží toho, co jím daroval! Taková radost není touhou všeho užít, nýbrž má svůj střed a současně pramen v Bohu. A proto vytrvá a obstojí i tam, kde se život stává tvrdým a nepřívětivým. Čini nás schopnými i v souzení chválit Boha, když druzí si zoufají.

Přiznejme si, že požitek ze života, po kterém toužíte, má i svou druhou stránku: omrzlost, všednost. Když vám již život nabízí více než to, co vy po něm žádáte, nebo když vás jednou uchopil zcela tvrdě a nemilosrdně, pak pocitíte velkou bezradnost. Pak byste takový život nejrůžejí odhodil jako obnošený oblek. Potom nemáte nic, vůbec nic ze života!

Pro křestana nemá život druhou stránku: on přijímá dobré i zlé, krásné i těžké, radost i bolest a zármutek, všechno za Boží ruky. Křestané mají vždy něco ze života, v každé době a za každých okolností, zač mohou svému Bohu stále děkovat. Život křestana se nevyčerpává v přítomném čase, nemusí se bezpodmínečně „nacpat“ požitky všeho druhu, nýbrž má svůj cíl: život s Bohem. A za tímto cílem kráčet a blížit se k němu znamená: mít vždy něco ze života, a dokonce ještě víc, mít ŽIVOT!

připr. -stu

CHCI MÍT NĚCO ZE ŽIVOTA!

Tajomstvo šťastia je: očekávať málo od ludi, nič od seba a všetko od Boha.

ZÁKLADY BIBLICKÉHO UČENÍ

b) Může nás udít, že učedníci nepoznávali Pána Ježiše, když ho uviděli v oslavěném těle. Byli zvyklí vnímat jen tu podobu, která je na povrchu před lidskýma očima; proto vlastně svého Pána dobré nepoznali ani předtím, dokud byl s nimi (J 14:9). Po vzkříšení se tato mezera projevila.

Na oslavěném těle je a bude zřejmé to, co je věčné – projevy a stopy lásky. Láskou naplněné oslovení, prožitek při lámání chleba, stopy ran, jež On z lásky pro nás vytrpěl – to je ona podoba zřetelně vnimatelná po vzkříšení. Pozorujme tak svého Pána, abychom Ho víc poznávali a sami byli proměňováni v Jeho obraz. Učme se i své bratry a sestry poznávat a objevovat ne podle pozůstatků staré přirozenosti, která skončí v hrobě – ale podle projevů nového života, které dozrávají jako ovoce Ducha pro věčnost (2K 5:15–17).

c) Pán Ježiš – zdroj života

V něm je život (J 1:4, 5; 1J 5:11)

Má život sám v sobě (J 5:26)

Dárce života (Sk 3:15)

On je život i vzkříšení (J 11:25; 14:6)

On je život nás (Ko 3:4)

Zívý je na věky věků (Zj 1:18)

prohlásil: „... já sám pokládám duši svou... mám moc zase vzít ji“ (J 10:17–18).

„... zrušte chrám tento... vzdělám jej“ (J 2:19).

stalo se: ... jehož Bůh vzkřísil

(Sk 2:24; atd. ... R; 1K; Ef)

On vstal

(Mt 28:7; R 6:4; 8:34; 2Tm 2:8)

... obživen Duchem

(1Pt 3:18)

d) Závěr

PROKÁZÁN JE BÝTI SYNEM BOŽÍM MOCNĚ SKRZE Z MRTVÝCH VSTÁNÍ (R 1:4)
Kříž = vydobytí vítězství; zmrtvýchvstání = zjevení vítěze, triumf.

3.60 NYNĚJŠÍ POSTAVENÍ

KRISTUS VESEL V SAMO NEBE, ABY NYNÍ PŘÍTOMNÝ BYL TVÁŘI BOŽÍ ZA NÁS (žd 9:24). S hřichem bylo spravedlivě zúčtováno na kříži zde na zemi – dokonale a jednou provždy. Nyní je Pán Ježiš vyvýšen a oslanen u svého Otce – ale stále zaměstnaný těmi, které vykoupil.

3.61 Prostředník – mezi Bohem a člověkem – je jen jeden, člověk Kristus Ježiš (1Tm 2:5).

a) Potřeba prostředníka cítí kdysi už Job (Jb 9:33). Pán Ježiš je Bůh i člověk; jako člověk nám rozumí, jako Bůh je láska.

b) Zákon byl dán působením andělů skrze prostředníka – Mojžíše (Ga 3:19). Pán Ježiš je prostředníkem lepší smlouvy (žd 8:6), nové – v čase (žd 9:15) i hodnotě (žd 12:24).

c) Je prostředníkem pro hříšníky, kteří se věrou obraci k Bohu.

3.62 Přímluvce – za vykoupené u Otce (1J 2:1).

Kristus jako prostředník je cestou pro hříšníky k Bohu, jako kněz udržuje věřícího v místě požehnání, jako přímluvce působí když Boží dítko zhřeší.

a) (dr. Zeman) Neobrácený člověk má co činit s Bohem, jde-li o otázku jeho hřichů. Zhřešili dítko Boží, má co činit s Otcem. Otázka hřichů je jednou provždy neodvolatelně s Bohem vyřešena. Žije novým životem, rozhodnuto nehřešit. „Pakli by kdo zhřešil“, chybíme-li, má co činit s Otcem; je to rodinná záležitost. U Otce máme Přímluvce. To neznamená, že by měl Pán Ježiš pohnout Boha ke shovívavéjšímu posuzování, že by jinak byl příliš přísný. Na službu přímluvce můžeme usuzovat z dalších slov: „Ježíše Krista spravedlivého, On je oběť slitování za hřichy naše“. On zůstává s poukazem na svou oběť a krev, jakoby říkal: „Vidím hřich, Otče, ale já jsem i za tento hřich zemřel a zde je prolité krev.“

Jako nejvyšší kněz je přítomen tváři Boží za nás, abychom na cestě víry v jeho sile šli statečně vpřed, Jeho službou posilněni a zmocněni. Pak máme vítězství a zůstáváme zachováni před hřichem. Jako přímluvce ho máme u Otce, jestliže

jsme upadli do hřachu. To není služba nejvyššího kněze, ani prostředníka, ale přimluvce.

b) Dva extrémní názory v rozporu s Božím Slovem:

1. Věřící člověk vůbec nehréší – srovnej (J 1:8–9)

2. Když věřící člověk zhřeší, ztrácí věčný život – srovnej (J 10:28)

c) Je zajímavé, že totéž slovo přimluvce – řecky: **Paracletos**, je užito o Duchu svatém a přeloženo **utěšitel** (J 14:16, 26; 15:26; 16:7). Ukazuje to, že dílo Kristovo a působení Ducha svatého je úzce spojeno.

d) V protikladu stojí **žalobce** (Zj 12:10).

3.63 Kněz

a) Pán Ježiš nebyl knězem podle levítského uspořádání. Byl z královského rodu Juda a nikdy nevkročil do pozemské svatyně, ani svatyně svatých. Přesto ale na zemi vyplnil úlohu aronského kněžství (Žd 9:6–14): přinesl **oběť** smíření za hříšníky a **dar**, vůni příjemnou Bohu (Ef 5:2).

Nyní vyvýšený (Žd 4:14; 7:26–27; 9:11–12, 24–26) je nazván knězem podle rádu Melchisedechova (Žd 5:10; 7. kap.). Vešel do nebeské svatyně s vlastní krví. Kněžství podle rádu Melchisedechova je nepřenosné, na věky osobní kněžské postavení.

Melchisedech vzal desátek – je **větší než zákon**, zehnal Abrahamovi a tím i Levitum – je **větší než aronské kněžství**; je tedy větší než to, co v sobě uzavíral SZ.

b) Melchisedech byl městským králem Salemu (Gn 18), tedy nikoliv nějakou nadpozemskou osobou. Jako kdysi Job byl nositelem známosti Boží uprostřed pohanského okolí. Jeho víra byla odměněna tím, že byl postaven jako předobraz Pána Ježiše.

Předobraz: kněz i král

(Zach 6:11–13)

Melchisedech – král spravedlnosti (Žd 7:2)

v městě Salem – král pokoje (Žd 7:2)

vstupem do Abrahama života (Gn 14:17–20)

Melchisedechův význam je třeba chápát typologicky – předobrazně. Z hlediska dějin Božího lidu je větší osobou Abraham, typologicky – předobrazně je ale větší Melchisedech. Tím, že Bible mlčí o jeho narození i smrti je připodobněn Tomu, který od věčnosti na věčnost tentýž zůstává.

c) Pán Ježiš Kristus jako kněz

na zemi

Kněz a oběť zároveň

Těžistěm Jeho smrt

Vydobyl spasení smrti „**za nás**“

Jednou obětoval a dilo ukončil

Oběť smíření za všechny

Utrpení – časné

na nebi

kněz a král

těžistěm Jeho život (Žd 7:25)

uskutečňuje spasení „**Kristus v nás**“

jako kněz působí dále

služba pro vykoupené

sláva – věčná

d) Aron jako nejvyšší kněz nosil roucho se jmény pokolení SZ lidu vyrytými v drahokamech nárameniku a náprsníku v předepsaném uspořádání (dle narození a dle zařazení v šiku) – předobraz na Krista jako nejvyššího kněze v péči o jeho lid.

3.64 Král

a) Království Pána Ježiše – ač dosud na zemi skryté (J 6:15; 18:36) – je skutečností. Král slávy (Ž 24:8–10) je nyní posazen na **trůn po pravici Otce** (R 8:34; Ef 1:20–22; Žd 1:3; 8:1; 1Pt 3:22), slávou a ctí korunovaný (Žd 2:9), se všelikou mocí (Mt 28:18), k panování oprávněný (R 14:9) – čeká, až budou položení jeho nepřátelé (Ž 110:1; Žd 10:13).

Poznámka: V budoucnosti zasedne na **trůn svůj** (Zj 3:21.; Mt 19:28; 25:31) – trůn Davidův (L 1:32; Sk 2:30; Ez 37:21–27) v tisíciletém království. Nakonec, když bude nové nebe i země, je **trůn Boží a Beránkův** (Zj 22:3; 1K 15:28).

b) Panovník má své poddané. Nikdo však nemůže říci **Pán** Ježiš, než v Duchu svatém (1K 12:3). Proto i zákon jeho říše je zákon Ducha (R 8:2) a její znaky jsou spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém (R 14:17). Vylití Ducha svatého, utvoření, budování a zachování církve jsou důsledky královského postavení Pána Ježiše.

3.65 Pastýř (1Pt 2:25)

Minulost – jako **dobrý pastýř** položil za nás svůj život (J 10:11).

Současnost – jako **veliký** pastýř se stará, působí v nás konání dobrých skutků podle Boží vůle (Žd 13:20, 21).

Budoucnost – jako **kníže** pastýřů přijde, aby udělil odměny za pastýrskou službu (1Pt 5:4).

3.66 Dohlížet

Pán dohlíží na jednotlivé vykoupené i církev. Žádá svatý život a oddanou službu; volá k odpovědnosti, za věrnost zaslibuje a dává odměnu – příklad viz dopisy sedmi sborům (Zj 2 a 3 kap.).

3.67 Kristus – **hlava církve** (Ef 1:22–23; 5:23; Ko 1:18).

Obraz, ukazující vztah Pána Ježiše k jeho vykoupeným. Bližší viz v kap. „O církvi“.

3.70 DRUHÝ PRICHOD

V SZ byl zaslíben přicházející Mesiáš – pomazaný jako prorok (Dt 18:15), kněz a král. Kristus úlohu **proroka** převážně uskutečnil na zemi (J 12:48–50; Žd 1:1–2), úlohu **kněze** převážně uskutečňuje nyní v nebi, postavení **krále** se převážně projeví v budoucnosti.

Pán Ježiš je nyní oslavlen v nebi, ale dle úmyslu Božího má být poctěn na této zemi, kde byl zavřen. **Králem** je nazýván více v souvislosti se SZ lidem než s církví, kde je označen jako **ženich**.

a) Jistota, že Pán Ježiš znovu přijde, je podepřena sedmerým svědectvím:

1. Predpověděl to SZ proroci (Dn 7:13). Pán Ježiš citoval a vztáhl na sebe tento verš při výslechu před nejvyšším knězem (Mt 26:64).
2. Pán o tom často mluvil (Mt 24:27–51; J 14:3).
3. Vyprávěl to v podobenstvích (Mt 25 – 3 podobenství; L 10:35).
4. Zvěstovali to andělé (Sk 1:11).
5. Apoštoli o tom psí (Pavel – 1Te 4:15–16; Petr – 2Pt 3:4, 8–9; Jan – 1J 3:2), také Jakub (Jk 5:7–8).
6. Je to naděje věřících od samého začátku (1Te 1:9–10; Tt 2:12–13).
7. Bible končí jeho příchodem (Zj 22:7, 12, 20).

3.71 Prichod pro církve (v pověti) – řec: *parusia, něm: e Ankunft

a) Popis události: Pán sestoupí do oblaku, zazní výzva – hlas archanděla a Boží polnice, mrtví v Kristu vstanou nejprve, potom ti žijící proměně spolu s nimi budou uchváčeni vstříc Pánu (*1K 15:22–23, 51–52; Fp 3:21, *1Te 4:13–17). Tyto skutečnosti nelze brát obrazeně; je nesprávné, že se uskuteční doslova a jsou důvodem k potěšení církve.

b) Doba: Pán přijde po malíčké chvíli (J 16:16; Žd 10:37), rychle (Zj 22:20), On nenechá (2Pt 3:9), ale nikdo nezná přesnou dobu (Mt 24:36, 42). Tento okamžik může nastat kdykoli – máme být trpěliví (*Jk 5:7–8) a připraveni, abychom nebyli zahanbeni (*1J 2:28). Takto prožíváná **naděje** má **posvěcující** vliv na nás život (J 3:3).

c) SOUDNA STOLICE KRISTOVA (R 14:10; 1K 3:11–15; *1K 4:4–5; 2K 5:10)

DEN KRISTŮV – Den Pána Ježiše Krista (1K 1:8, 5:5; 2K 1:14; F 1:6, 10; 2:16).

Po vtržení církve se vykoupení shromáždí kolem svého Pána, aby přijali odplatu za své skutky a odměnu za službu (tedy nikoliv soud k životu nebo k zahynutí – J 5:24).

(Sauer) Soudce – Kristus, zúčastnění – my všichni (vykoupení), příslost – oheň, měřítko – věrnost, výsledek – odměna nebo škoda, cíl – sláva.

Ap. Pavel piše v této souvislosti o „hrůze Páně“ (2K 5:11). Škoda a ztráta, zahanbení před Jeho tváří, shorení celoživotního dila – to jsou možnosti, které musíme mít před očima. Při vši jistotě záchrany a jedinečnosti Božího dila platí: „s bázni a třesením spasení své konejte“ (Fp 2:12).

Měřítkem je věrnost. Nejen naše činy – ale i možnosti, nejen konání – ale i zanedbání (Jk 4:17), nejen práce – ale i pracovník, nejen možnosti, ale i hodnota, nejen zisk – ale i ztráty. Z našich projevů má cenu nesoběcká láska, z našeho vlastnictví to, co jsme dali v službu.

O našich chybách platí: co jsme sami odsoudili – nebude souzeno (1K 11:31), co jsme odkryli – bude zakryto (1J 1:9), co jsme přikrývali – bude odkryto (L 12:2).

Některí mohou být bez obav (Jl 4:17) – jiní čekat zahanbení (Jl 2:28). Každý obdrží co mu patří, bez ohledu na osobu (1Pt 1:17).

Spasení souvisí s vírou – ale odměna s věrností. Jako synové jsme obdrželi život, jako služebníci dostaneme odměnu (Zj 22:12).

Všichni budou zachráněni a budou zařít, ale rozdílně co do jasu a slávy (1K 15:40–42).

● Zvláštní odměny – koruny:

vítězným bojovníkům	koruna spravedlnosti	(2Tm 4:8)
cílevedomým bězcům	koruna neporušitelná	(1K 9:25, 26)
věrným až k smrti	koruna života	(Jk 1:12; Zj 2:10)
obětavým pracovníkům	koruna chlouby	(1Te 2:19; Fp 4:1)
příkladným pastýřům	koruna slávy	(1Pt 5:4)

d) **Svatba Beránkova** (Zj 19:6–9) se uskuteční po rozdělení odměn. V Písmu nejsou bližší podrobnosti, ale svatební večeře je vhodný obraz představy o věčném zůstávání s Pánem Ježíšem Kristem.

3.72 **Příchod na zem – řec.: epifaneia, něm.: Erscheinung) zjevení se)** OČEKAVÁ-ME... NA ZJEVENÍ SLÁVY... NAŠEHO SPASITELE JEŽÍŠE KRISTA (Tt 2:13).

a) V tomto příchodu Pána Ježíše na zem pokračuje neaplnění SZ proroctví (o soudu, království a slávě Mesiáše), která byla v období 1. příchodu (tj. od narození zmrtvýchvstání – o trpícím Mesiáši) splněna jen částečně a potom přes celé období milosti a církve přerušena (srovn. 1 Pt 1:10–12).

Pozn.: Tentýž přesun je vyjádřen i v poselství Gabriele Marii (L 1:30–33). O době církve vlastně nehovoří mnoho ani Pán Ježíš. Vznik církve a její vzrůst, zjevení Božích úmyslů o ní i pravdy o vtržení je spojeno s působením Ducha svatého až po odchodu Pána Ježíše. Zrovna tak se již o církvi nehovoří v tomto probíraném období po vtržení.

SZ proroci vždy viděli vladařství Pána Ježíše ve spojení se zemí. Jen chybny a Pís-mem nepodložený názor tvrdí, že církev hlásáním evangelia způsobí obrácení světa, a tak vznik Božího království, a že oslavěný Pán Ježíše je jen v duchovním smyslu v nebi.

b) Naplňení vlastních předpovědí Pána Ježíše (Mt kap. 24; 25) a andělů (Sk 1).

c) Pán Ježíš přijde, aby ukončil období velikého soužení (Mt 24:21, 30; Zj 19:11–21; Dn 9:26–27; 7:13–14), na oblacích na horu Olivetskou (Mt 26:64; Sk 1:9–11; Zach 14:4).

Doplňující oddíly: Joel (kap. 2; 3)

Zach (kap. 12; 14)

d) Zahájení tisíciletého království (2S 7:16; L 1:30–33) pro žijící lidí (Mt 25:31–46) a účastníky prvního vzkříšení (Zj 20:1–6; srovn. Zj 6:9–11; 7:9–14).

Doplňující oddíly: Iz (2:1–4; kap. 11; 35; 65:18–25)

Mi (kap. 4)

e) DEN PÁNĚ – Den Hospodinův je označení téže doby (Iz 13:6, 9; Jl 1:15; 2:1, 31; Zj 1:10; 16:14). Je spojen s obrazem **slunce** spravedlnosti (Mal 4) pro jeho lid, kdežto příchod Pána Ježíše pro církev – nevěstu je spojen s obrazem **jitřenky** (Zj 22:16), která se objevuje před rozdeněním.

f) (Dr. Zeman) „Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterou dá... Pán... všem, kteří milují to slavné příšti jeho“ (2Tm 4:8). Naši nadějí je příchod Pána. Pojem příchod je vyjádřen řeckým slovem „parusia“ jednak ve všeobecném významu (Mt 24:27, 37, 39; 2Pt 3:4, 12), ale zvláště pro shromáždění vykoupených – vtržení církve. Na tento příchod se často těšíme z osobních důvodů, když procházíme těžkostmi nebo nemocí, s touhou po vysvobození. V uvedeném verši je ale řecké slovo „epifaneia“, což znamená příchod Pána na tuto zemi. Je to chvíle, kdy se Pánu Ježíši dostane pocta, která mu přináleží, a kdy každý jazyk bude vyznávat, že On je Pán. A právě na toto se máme těšit a tento jeho příchod milovat.

přip. -sil+pz

OVOCIE DUCHA

(Galafanom 5:22)
Ovocim Ducha je láska...
radost je potecha lásky,
pokoj je spočinutie lásky,
zhovievavosť je trpežlivosť lásky,
dobrota je dotyk lásky,
dobrotivosť je charakter lásky,
vernosť je dôvera lásky,
krotkosť je pokora lásky
a zdržanlivosť je sila lásky.

Z angl. -jk

PROSBA

...ô, Bože
daj mi čisté srdece —
— aby som Ťa mohol vidieť,
pokorné srdece —
— aby som Ťa mohol poslúchať,
srdece lásky —
— aby som Ti mohol slúžiť,
srdece viery —
— aby som mohol spočinúť v Tebe.
Z angl. -jk

JEN NA KOLENOU

Karel Kolman

„Bez přestání se modlete!“
1Te 5:17

Jen na kolenou jde se vpřed —
Ô, znáš ten zákon milosti?
Kde k nebi upřen viry hled,
tam srdce plésá radostí
a všude začne proměna:
jet zem tu s nebem spojena.
Jen na kolenou jde se vpřed —
Když mdlim a klesám v pochybách,
když ochromen je víry vzlet
a duše padá v zemský prach. —

Chceš běžet, vzlétnout, duše má!
Zlom nejdřív před Ním kolena!
Jen na kolenou jde se vpřed!
Proč o berly se opírat?
Vím: odhodlím je naposled
a ruce k nebi zvedneš rád
a zvoláš: Nemám nic! Už nic!
Jen na kolenou jdou Ti vstří!
Jen na kolenou jde se vpřed
přes Getsemáne, Golgatu! —
Ô, nechci váhat! Půjdu hned!
Pán slibuje mi odpлатu:
dnes kříž, však zítra slávy zář
a uvidím ho tvář v tvář.

O DUCHU BOŽOM

(1. pokračovanie)

Minule sme si povedali, že porozumieť Písmu v otázke osoby svätého Ducha je základný predpoklad pre naše ďalšie úvahy. Dôkazy Pisma o tom, že Duch je osobou, môžeme rozdeliť do štyroch skupín. O prvej sme uvažovali minule, dnes teda budeme pokračovať ďalšími.

2. Druhým dôkazom, že Duch Boží je osobou, je Ef 4:30: „**A nezarmucujte svätoho Ducha Božieho**“. Silu, vplyv – nie je možné zarmútiť, iba osobu. Duch je osoba, ktorá nás miluje, ktorá je svätá a býva zarmútená, keď vykonáme hriech, keď sme prchki, hneváme sa a z našich úst vychádzajú mrzké slová (verše 29–31). On vidí čo robíme a počuje čo hovoríme. Ale ani naše myšlienky nemôžu ujsť jeho pozornosť. Ak je teda pri nás niečo nečisté, nesväte, bez lásky, nepravdivé, falošné, neúprimné a iným spôsobom nekresťanské, vtedy je Duch svätý zarmútený.

On je vlastne stále s nami, všade kde sa nachádzame, pri všetkom čo robíme a hovoríme. Či snáď nie sme niekedy tam, kde by sme nechceli, aby On bol, alebo kde On nechce, aby sme my boli?

Dobre si povedal, brat, a myslí na to – aj my všetci – každý deň. Ale poďme k ďalšiemu dôkazu.

3. Duch svätý robi to, čo môže činiť len osoba!

- a) Duch sputuje všetko, aj hlbiny Božie (1K 2:10). To môže len osoba, ktorá skúma Božie tajomstvá, vniká do hĺbky Ježiša myšlienok a tak zjavuje nám,
- b) Duch nám pomáha, keď sme slabí a „prihovára sa za nás nevysloviteľnými vzdychaniami“ (R 8:26).

To znamená, že Duch sa modlí k Bohu za nás?

Áno, je to tak. Pán Ježiš sa za nás prihovára u Otca (1J 2:1; Žd 7:25) v nebesiach, kde sedí s Ním na Jeho tróne po Jeho pravici; a tu na zemi sa za nás prihovára Duch!

To si až teraz s úžasom uvedomujem!

Sme predmetom prímluv Pána Ježiša i svätého Ducha. Ako by sme nášmu Bohu mali za to ďakovať!

4. Pán Ježiš povedal svojim učenikom: „Ja požiadam Otca a dá vám iného Tešiteľa, aby bol s vami na veky, toho Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože ho nevidí ani ho nezná. Ale vy ho znáte, pretože prebýva u vás a bude vo vás“ (J 14:16–17). To je priama reč o osobe, ktorá zaujme miesto Pána Ježiša pri jeho učedníkoch na zemi, bude prebývať s nimi a ešte viac, bude v nich!

Musíme použiť trochu grécktiny. Pre slovo „Tešiteľ“ je v gréckom originále výraz „Paraklétos“, čo doslovnne značí: „Para“ – pri boku, „klétos“ – ten, ktorý bol povolaný. Paraklétos tedy možno preložiť opisne: „Ten, ktorý bol povolaný, aby stál pri boku druhého“. Tedy pomocník, ktorý je pripravený slúžiť radou, silou, pomocou každého druhu. Prečo sa máme báť, keď On stojí po našom boku a to stále, deň i noc, každú hodinu i sekundu. Cítite sa niekedy opustení, samotní? On vás uzdraví i z tohto pocitu. Veď je s vami všade a vždy, len vierou si túto pravdu Písma pri-vlastnite!

Milý brat, stále zdôrazňujete, že Duch Boží je osobou. Neviem, čo tým mienite, aký dôležitý záver z toho vyplýva?

Osobu nemožno deliť, rozdeľovať, kým sú áno. Síla sa môže zväčšovať či zmenšovať. Síla sa môže pestovať cvičením, ale i inými prostriedkami. Keby bol Duch Boží iba síla, vplyv, každý z nás by ho mohol mať viac než menej. Ale ak On je pri nás a dokonca v nás ako osoba, tak každý Ho máme rovnako, On je celý, nerozdelený! Nemôžeme prosiť nášho Otca v nebesiach: „Pridaj nám zo svojho Ducha!“ Nikto Ho nemôže mať viac než menej. Jedinou otázkou je, koľko On má z nás! Som ochotný sa nechať Jemu viesť, alebo sa riadim podľa vlastných žiadostí? Ale to už prechádzame do ďalších otázok.

KEDY A ZA AKÝCH PODMIENOK MÔŽE ČLOVEK OBDRŽAŤ DUCHA BOŽIEHO?

Už sme si pripomnuli dôležitý verš J 14:16–17, v ktorom Pán Ježiš zaslužil, že bude prosiť Otca, aby na učenikov zoskal Ducha pravdy, ktorý nielen zostane pri nich, s nimi, ale bude v nich! I v predchádzajúcich obdobiah Duch Boží zostupoval na Božích mužov, tak to čítame o Otnielovi (Sd 3:9, 10), Gedeonovi (Sd 6:34), Dávidovi (1S 16:13) a ďalších. Ale až do Letnic po nanebevstúpení Pána Ježiša pôsobnosť sv. Ducha sa vzťahovala iba na jednotlivcov, na Letnici bol Duch Boží daný cirkvi. Od tej doby Duch pôsobí v cirkvi i v jednotlivcoch. Preto čítame u J 7:39: „Lebo ešte nebolo svätého Ducha, pretože Ježiš ešte neboli oslávený“. Znamenalo to, že ešte neboli daný za tým účelom, za ktorým mal byť daný na Letnici. Po Letničiach mohol apoštol Pavel napísat Rimanom: „Duch Boží prebýva vo vás“. Podobne Korintským: „Alebo či nevieš, že vaše telo je chrámom svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha?“ Tiež Timoteovi Pavel napísal: „Krásne u teba složené imanie stráž a zachovaj svätým Duchom, ktorý prebýva v nás“.

A ešte jeden verš vám musím pripomenúť: „Ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho“ (R 8:9). Tento verš byste mali vedieť spomäti a často si ho pripomínať. Keď som Božím dieľačom, mám Ježiša Ducha. Ak Ducha Božieho nemám, potom nie som spasený, potom nie som znovuzrodený.

To nám nerobi ľažkost porozumiť, že znovuzrodený človek musí mať Ducha svätého, ale trápi nás otázka: kedy Ho Boh dáva veriacemu, pri obrátení, po pokrstení, alebo až neskôr pri zvláštnej skúsenosti, ktorú si veriaci človek musí vyprosiť a nazýva sa „krst Duchom svätým“?

Predbehol si ma, k tomu smerovali predchádzajúce citáty. Ak totiž Boží Duch je osobou a prebýva v tele veriaceho ako v chráme, potom musí byť jeden okamih, kedy Duch Boží do tohto chrámu pojde. Písma hovoria, že sa to stane vtedy, keď človek uverí. To si musíme zdôvodniť citátkami.

Ef 1:13: „... v ktorom (pozn. v Pánu Ježišovi) aj uveriac, zapečatení ste svätým Duchom zasľúbenia“. To slovo „uveriac“ znamená: keď ste uverili. „Zapečatení ste“, vyjadruje, že Boh na dôkaz toho, že človek sa vierou stáva Ježišom, a patri Bohu a Pánu Ježišovi, dáva mu svojho Ducha ako pečať. Toto zapečatenie je Božím dielom, výlučne Božím dielom, a človek sa za to nemá modliť, iba vierou si to uvedomiť.

Počuli sme, že „zapečatiť“ ešte neznamená mať Ducha Božieho, že to nie je to isté?

Tak si vezmieme ďalší pojem: „závdavok“. Ten je uvedený v nasledujúcom verši Ef 1:14: „ktorý je závdavkom nášho dedičstva“. Závdavok je to, čo sa dáva napred na zaistenie istej veci kúpnou zmluvou. To je aj dnes bežné. Závdavkom toho, že sme dedičmi nebeského kráľovstva, je Boží Duch, ktorý nás poznal, zapečatil, že patríme Bohu. Kto má Božieho Ducha, ten patrí Bohu!

Aj v Sk 19:2 čítame, že človek má obdržať Ducha svätého vtedy, keď uverí. To bolo pravidlom, inak by sa Pavel nepýtal tých učenikov v Efeze: „Ci ste dostali svätého Ducha, keď ste uverili?“

Dôležitý verš je tiež u Ga 3:2: „či zo skutkov Zákona ste dostali Ducha, či z počutia viery?“ Priopomína nám to slová Pána Ježiša o sv. Duchu: „Ale to povedal o Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho“ (J 7:39).

Premýšľajte o týchto veršoch, a nech Duch svätý vám znova potvrdí, že ste deťmi Božími.

Duch svätý nám dáva schopnosť vnímať lásku Otca.

JOHANNES WARNS

21. ledna 1874 se narodil v pastorské rodině syn Johanes Warns, který se měl později podle úmyslu Božího stát vedoucím Biblické školy pro vnitřní i zahraniční misii. Letos je tomu právě sto let.

V sedmi letech ztratil maminku. V devíti letech žil několik měsíců u dědečka a babičky ve Wiedenestu. Bylo samozřejmé, že bude studovat v Berlině bohosloví jako jeho dva bratři. Tam došlo k rozhodujícímu obratu v jeho životě, když ve shromáždění Armády Spásy, kam ho pozvala prostá pravoslavná, prožil záchrannu své duše. Často vyprávěl, že od této hodiny zaujal zcela nový postoj k Pismu. Stalo se mu Slovem Božím. Poslušnost – bezpodmínečnou poslušnost Pismu požádal za svou svatou povinnost. Hledal upřímně pravdu a nezůstal na poloviční cestě stát. Odmlít nastoupil církevní úřad a zrekl se tím pravděpodobně skvělé kariéry. V r. 1896 se seznámil s Schildešem a rodinou pastora Christoфа Koehlera, s nímž ho spojilo pevné, vzácné přátelství. V jeho domě se seznámil s mnoha bratry např. dr. Bädeckerem, generálem V. Viebahinem, misionářem J. Benderem, který ho 13. 5. 1905 v Barmen pokřtil, Mr. Broadbentem (knihu „Hosté a příchozí“). Od r. 1904 začala i jeho rozsáhlá literární činnost listem „Pravda v lásce“, misijní časopis „Offene Türen“ (Otevřené dveře) s přílohou „Zprávy z Bibl. školy“, knihu „Die Taufe“ (Křest), dále „500 náčrtů k biblickým proslovům“ (přel. dr. J. Zeman, 1935) – (bylo by dobré, kdyby bratři se poohlédli mezi knihami starých bratří a sester, zda tam neodpočívá nevyužita, mimo aby sloužila) – a některé jiné, různá grafická znázornění i několik básni – písni a neobyčejně rozsáhlá korespondence.

Když Christoph Koehler složil úřad evangelického faráře, začal i pro Joh. Warnse nový životní úsek. Tak úzce byli spojeni, že s ním opustil zabezpečený domov, aniž by věděl, kam ho povede další cesta. V této době nastaly bližší styky s prací v Čechách a v Uhrách. Tak to odpovídalo Božímu plánu. Dne 11. dubna 1905 se rozhodlo založení Biblické školy. Vedením byl pověřen Christoph Koehler a bylo zcela samozřejmé, že prvním jeho spolupracovníkem bude Johanes Warns. Zde mohlo uplatnit své vychovatelské nadání a své bohaté vědomosti. Přes svou učenost vysvětloval bratřím biblické pravdy a pojmy prostě a jednoduše. Chtěl být i nejprostšímu bratru opravdovým bratrem. Jeden starý bratr napsal: „Jeho láskou byla velice vzácná služba jakéhokoli druhu a mojí nejmilejší vzpomínkou je, jak mi kdysi vyčistil boty“.

V r. 1912 se oženil s dcerou svého otcovského přítele. Boh jim dal osm dětí.

Po první světové válce Německo zchudlo a život ve městě byl velice drahý. Proto se bratři rozhodli přeložit Biblickou školu, kde většina žáků žila bezplatně, na venkov, kde by bratři vedle studia mohli přispívat k obživě prací na vlastním hospodářství. Pán urovnal předivně cestu do Wiedenestu, kde někteří bratři zakoupili dům a pozemek a darovali je Biblické škole. Br. Warns se tam přestěhoval jako vedoucí školy. Sedmnáct let tam konal s pomocí Páně tu to požehnanou práci.

Také hodně cestoval. Miloval Boží lid. Aby mu rozuměl, zajímal se i o prostředí, ve kterém žil. V Biblické škole byly jedním z předmětů vyučovacích také církevní dějiny, proto se zajímal i o dějiny míst, kam přišel, jak je zřejmě ze zpráv, které po návratu z cest uveřejňoval v „Offene Türen“, 27. ledna 1937 pak nastal den, kdy ho Pán odvolal do nebeské vlasti.

PROČ BYLA ZALOŽENA BIBLICKÁ ŠKOLA?

Skupina bratří, o kterých jsme se zmínili, sledovala se srdečným zájmem šířit se „stundistické hnuty“ ve východní Evropě a když se množily žádosti o radu, jak rozumně a odpovědně šířit známost Pána Ježíše Krista, rozhodli se tito bratři k založení Biblické školy pro vnitřní i zahraniční misii. Měla poskytnout bratřím možnost k tichému soustředění a nerušenému souvislému studiu Slova Božího pod vhodným odborným vedením. Poznali, že vědecké školní vzdělání bez osvícení o výchově Duchem svatým je bez hodnoty, ba dokonce škodlivé, kladli důraz na to, aby se osobní vztah k Pánu prohloubil a upevnil, aby bratři chápali jasné biblickou cestu spasení a Boží zásady. Jen Písmo svaté je jedinou platnou autoritou v otázkách víry, osobního chování a sborového řádu. Od založení se účastnilo vyučování několik set bratří z německých a různých východních a jihozápadních zemí. Mnozí z nich se pak věnovali službě Pána v několika světadílech a různých zemích. Z Československa tam byl jako první br. Křesina, později br. Labudík, Gschweng a jiní.

ppr. D. Z.

NEVEDEL

Hodno sa zamyslieť nad slovami, ktoré čítame pri nástupe smutného záveru Samsonovo života. „Vyjdem von ako po každe... Ale on nevedel, že Hospodin odišiel od neho“ (Sd 16:20). Čím to bolo, že život tohto Božieho služobníka sa skončil takou katastrofou? Bolo to iste tým, že sa od Boha čoraz väčšimi vzdialoval, podceňujúc nebezpečenstvo pokušenia, ktoré číha na veriacich i dnes. To pokušenie spočívalo v nástrahach okolitého sveta a oblasti sexuálnej.

Samson by mal byť trvalou výstrahu kresťanom, že nie je možné sústavne sa pohybovať na ceste vlastnej vôle a telesných žiadostí, a nezruinovať pritom svoj duchovný život. Veľa ráz okúsil milosť Božiu a Jeho vyslobodzujúcu moc, a predsa sa nechával unášať telesnou žiadostivosťou, až ho nakoniec Boh opustil. Aké tragické, keď sa čosi podobné odohrá aj v živote kresťana. Osídla Delily sú tu aj dnes a nachádzajú svoje uspokojenie vo veciach sveta znamená v istom zmysle riskovať všetko a stratíť všetko. Tak ako Samson: v jedinej chvíli, keď si bol istý sebou tak ako kedykoľvek predtým, bol pripravený o znak svojho nazarejstva a súčasne stratil všetku dôstojnosť a pôsobnosť. Bolo neskoro, keď spoznal hroznú cenu hriechu a bratřičkovania sa s bezbožníkmi. Aká lútosť a výcitky museli otriasať jeho vnútrom v okovách Filištínov, jeho krutých väzničiek. Bezpochyby v hodine najhlbšieho poníženia a slabosti jeho modlitby prišla pred Boha a sľub opäťovného odovzdania sa bol prijatý. Posledný obraz, ktorý nám tento muž protikladov zanecháva vo svojej smrti, je taký, že sice má styk s Bohom, ale odchádza ako porazený pomstiteľ svojho ľudu.

Môže to byť, že i nektorí, čo slúžia Pánovi, uberajú sa cestou Samsonovou? Ako veľmi by sme mali hľadať Jeho tvár a trvale sa podrobovať sebastikániu, či v našej službe je Boh s nami a či nie. Zapájať sa do Jeho služby bez vedomia Jeho súhlasu a moci je nebezpečné a pre našu dušu zničujúce. Nech Pán nedopustí, že by všetko, čo máme, bola iba vonkajšia forma, a nech v nás vzbudí hlbokú túžbu po pravde v skrytých oblastiach srdca, aby naša služba niesla pečať báze a zbožnej úcty k Nemu.

Sprac. -mk

- Správny pohľad na ružový ker je d'akovat Bohu za to, že uprostred trnia kvitnú také nádherné ruže a nie, že okolo takých krásnych ruží je toľko odporného trnia.
- Vôľa Božia je často ako hebrejské písmo. Treba ho čítať odzadu, aby nám vyšiel pravý zmysel.

význam JEŽÍŠOVY KRVE ve světle Písma

Židům 9:11-14

Krev Ježíšova má také moc vykupující. V Ef 1:7 čteme: „V. němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho“. Ale vykoupení z čeho? Z moci hřichu!

Mluvime-li o očišťující moci krve Ježíšovy, znamená to vykoupení z viny hřichu. Ale zde je řec o vykupující moci, o vykoupení z moci hřichu. Víme, jakou moc vykonává hřich! A přece krev Ježíšova vykupuje také z tohoto břemene. Má vykupující moc, protože je to „**vylitý věčný život Syna Božího**“. Uvažujme o této věci! Jsme otráveni, spátráme-li krvácejícího člověka na zemi při dopravě nehodě. Jeho krev, v níž je kompaktní síla existující 80–90 let, je vylita. Když se Syn Boží dal přibít na dřevo krize na Golgotě a vylil svůj věčný život, nastalo takové vybití síly, jaké si nedovedeme představit. Byl to koncentrovaný průlom síly, která zahrnula do své spoluúčasti celý vesmir. Čteme přece: „A země se trásla a skály pukaly, a hrobové se otváraly... i zatmělo se slunce“ (Mt 27:51–52; Lk 23:45). Proč? Poněvadž Bůh sám v Kristu dal svůj věčný život, aby zlomil moc hřichu, takže Pavel jásá: „A kdež se rozhojnil hřich, tu ještě více se rozhojnila milost“ (R 5:20).

Když jsem z milosti Boží přišel k obrácení ve svých 14 letech, zhrozil jsem se, spátráv rozpor mezi mou křesťanskou výchovou a mým zlým srdcem. Zjistil jsem a zakusil, že vykoupení nespocívá v mé osobě, ale mimo ni, totiž, že Ježíš je přinesl dokonalým způsobem. I ty musíš věrou přijmout jeho krev jako izraelskí otcové, když uposlechlí v oné paschální noci a použili krve zabitého beránka ke své záchrane.

Ptáš se snad – ty, jenž jsi ještě k něčemu poután, snad je to zlý jazyk, zlé myšlenky, tajné vásně, sex – jak se můžeš vyprostít z těchto pout? Věrou přijmi Ježíšovu krev! Věz, že vykoupení je již dokonáno! Vezmi je pro sebe a děkuj za ně, že již uskutečněné, dokonalé vykoupení je realitu!

Kristova krev je mocí vykupující! Ona vysvobojuje z moci toho, který ještě má právo na nás. A Písmo praví, že Ježíšova krev nás vykoupila z moci d'ábla (1Pt 1:18–19). Petr praví, že jsme skrze krev Pána Ježíše vykoveni z **marného obcování**, od otců vydaného. Proč? Poněvadž to byla nejvyšší kupní cena, která byla požadovaná, a protože ji Ježíš zaplatil. Nikdy bychom jí nemohli zaplatit. Dábel to věděl přesně: Člověk se nemůže více z mé moci vykoupit. Proto jsme byli v područí d'ábla: „Kdo čini hřich, z d'ábla jest; nebo d'ábel od počátku hřeší“ (1J 3:8). Ale existuje slavné východisko. Krev Ježíše Krista vykupuje z moci hřichu i d'ábla. Záleží jen na nás, abychom si Ježíšovo vítězství plně věrou přivlastnili.

Ježíšova krev je dále moci posvěcující. To je vlastní účel kreve Pána Ježíše. Jak se staneme posvěcenými? Jak se dostaneme blíže k Bohu? Jedině skrze drahou krev Beránka. Naše posvěcení je dokonce nejvyšším cílem prolité Ježíšovy krve, což vysvítá z Žd 13:12: „Protož i Ježíš, aby posvětil lid svou vlastní krví, vně za branou trpěl“. Pak následuje výzva k nám: „Vyděmež tedy k němu ven ze stanu, pohanění jeho nesouce! Nebo nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme“ (Žd 13:13–14).

Zde se nám vysvětuje **podstata posvěcení**. Pán Ježíš byl oddělen. Jako Beránek Boží od věčnosti trpěl vně svatého města. Protož vyjděme k němu ven a dejme se oddělit pro Boha, Pána, abychom byli posvěcení. **Posvěcení neznamená**, že musíme dosáhnout mimořádného stupně mravnosti. Ve své sile toho nemůžeme dosáhnout. Posvěcení býváme jen do té míry, jak si přivlastníme pro sebe Ježíšovu cestu. Protož „vyjděme ven“ a vezměme na sebe jeho **pohanění**! Čím hlouběji přistoupíme na tu cestu, tím více mu budeme připodobnění. Tak poznáhlu budeme proměněni v jeho obraz. Dejme se „ukřižovat s ním“ skrze krev – jeho vylitý život!

Krev Ježíšova má mocnou přitažlivou sílu. Tím, že vzácná krev Beránka nás táhne ven a posvěcuje, přivádí nás blíže k Bohu. Je to moc, která nás přiblížuje k Bohu. „Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste někdy byli daleči, blízcí učiněni jste

skrze krev Kristovu“ (Ef 2:13). Jinými slovy: Byli jsme vzdáleni od Boha. A z vlastní síly nemůžeme se nikdy k Bohu přiblížit. Ale Beránek Boží vylil svou krev a tím dal svůj věčný život. Přivlastníme-li si ji, potáhne nás do bezprostřední blízkosti Boží.

Musíme sice vidět, že podle Ef 2 jsme přišli do blízkosti Boží tím, že jsme byli připojeni k pozemskému Izraeli a stali se domácími Božími. Ale my jsme se také více přiblížili k samému Bohu. „Kněz“ znamená tolík, jako „přiblížovatel“ – „prostředník“.

Velekněz Ježíš Kristus nás, kteří jsme byli daleči, přiblížil k Bohu skrze svou krev. Proto uvaž! V tom okamžiku, kdy si přivlastníš vzácnou krev Ježíšova, jsi přesazen – ač jsi vzdálen – do bezprostřední blízkosti Boží, takže můžeš zvolat s Janem: „A obecenství naše je s Otcem i se Synem jeho Jezukristem“ (1J 1:3).

Ke konci to nejslavnější. Drahá krev Beránka neuvedá nás tolíku blíže, ale vede nás dokonce do **svatyně svatých**. Připomeňme si ještě průvodní jevy Ježíšovy smrti. Čteme nejen, že slunce se zatmělo a skály pukaly a země se trásla. Tělem jevům v přirodě předcházelo roztržení chrámové opony od vrchu až dolů (Mt 27:51). To znamená, že svatyně svatých se otevřela a uvolnila se cesta do Boží přítomnosti. Nuže, jsme pozváni, abychom **vstoupili do svatyně svatých** (viz Žd 10:19–22).

Toto osobní pozvání platí nyní a zůstává také v platnosti pro budoucnost. Opona je otevřena. Skrze krev Beránka máme svobodný přístup k našemu nebeskému Otci. Jaké je to pohanění Ježíšovy lásky, jestliže neprijmeme jeho pozvání! Už nyní činíme dobré, jestliže přebýváme v „siřnicích“ jeho (Z 65:5).

Nalézáme se v době, kdy se má uskutečnit vtržení k Pánu. Buďme proto připraveni v každou chvíli, kdy Pán Ježíš nás vezme k sobě, aby nás skrze svou krev jako svatou cirkev bez poskrvný a vrásky představil svému Otci!

Rekneš-li, že tomu všemu věříš, ale **nemáš pokoj** ve svém srdci, jak je to proto, že jsi ještě nepríšel se vším, co se nazývá hřich, do světa. Krev Pána Ježíše je podle Kol 1:20 také **moc přinášející pokoj** jako největší důkaz jeho zachraňující lásky.

Zde spočívá také příčina, proč nepřichází **žádná probuzení**. Nesmíříš-li se se svým sousedem, nevzdáš-li se zlých pomluv, dáváš-li místo nečistým myšlenkám, jsi-li poután k lakovství, pak pošlapáváš krev Syna Božího a pokládáš ji za nečistou. Ale krev Kristova skutečně očištěje od všelikého hřichu! Teď, v této chvíli, můžeš být očištěn. Proto nezatvrzuji své srdce! Nechej se očistit!

-us

(Poznámka: Tento článek je dokončením úvahy ze 4. čísla roč. 1973. Omlouváme se autorovi a čtenářům za opožděné uveřejnění.)

O DLHOM DNI JOZUOVOM

(k článku „O zázracích jinak“)

Ak by sme priupustili, že správa z Jozue 10 kap. o „dlhom dni“ je nepravdivá, lebo je v rozpore s prírodným zákonom, znamenalo by to, že o prírodných zákonoch vieme omnoho viac ako to v skutočnosti je. Dôvod zemskej rotácie okolo jej osi je aj dnes ešte len predmetom dohadov; nikto zatiaľ nevie, prečo sa zem krúti okolo svojej osi. Skutočnosť, že sa zem krúti, je vecou pozorovania a keďže sme zatiaľ nič iné nespozorovali, nazývame túto skutočnosť „zákonom“. Zákon však vyžaduje „zákonodarca“. Je veľmi odvážne vyhlásiť, že Boh nemohol zastaviť tento zákon alebo vyvolat iné, nám neznáme zákony, ak to chcel. Tiež niet dôvodu predpokladať, že toto spomalenie

zemskej rotácie mohlo mať za následok nejaké hlbkové geologické poruchy.

Je pravda, že v mytológiiach mnohých národov sú náznaky tejto udalosti. Z toho sa však nedá usudzovať, že biblický záZNAM je odvodnený z týchto mytológií.

Musíme si položiť otázku:

1. Existoval primeraný dôvod, v súlade s konečnými Božími cieľmi, aby Boh zasiahol do bežne pôsobiacich prírodných zákonov?
2. Existuje primeraný svedecký alebo iný dôkaz toho, že sa skutočne tento zá-sah uskutočnil?

Sme presvedčení, že obe tieto podmienky sú splnené. Žastavenie rotácie následovalo ihned po Jozuovom prianiu, ktoré vyslovil ako modlitbu bezpodmienenečnej viery. Boh odpovedal na modlitbu mnoho ráz a veľmi pozoruhodnými spôsobmi, o čom môžu svedčiť všetci, ktorí naozaj poznajú Pána Ježíša.

-lp

Beseda pod javory

Dnešním vyprávěním začínáme seriál příběhů, jejichž společným pojítkem je vše, co zajímá mladé lidí. Literární vazbou našich besed je skupina mladých lidí, kteří poctivě, s touhou přicházejí k Božímu Slovu — a po shromážděních zůstávají v zahrádce před místností shromáždění, na lavičkách pod okrasnými javory, aby si povídali o mnoha a mnoha věcech, které zajímají mladé lidí. Ale vždy se jejich rozhovor vraci k Božímu věcem... —beseda první

Vечerní shromáždění skončilo již před drahou chvílí — a sedm mladých lidí zůstalo ještě v parčiku. Nechtělo se jim domů. Posadili se pod javory, aby si ještě naposledy před prázdninami popovídali...
Jsou zde:

Petr: nástrojář, vždy laskavý mladý muž.

Ivan: učenec uměleckých řemesel, poslední ročník, nejmladší, vždy rozesmátý a vždy připravený někoho poškádat.

Dan: administrativní pracovnice zdravotnického zařízení; s Petrem se znají od dětství; jejich rodiče se před léty přestěhovali z venkova sem do města.

Alenka: studentka medicíny, milé, laskavé, usměvavé, ochotné a pracovité děvče.

Anička, Jan a Pavla: studenti, každý odjinud a všichni jsou zdaleka. Anička a Jan jsou věřící lidé — Pavla sice se zúčastňuje shromáždění, ale dosud se nerozhlídla.

Jožka: řidič tramvaje, je sám, bez rodičů a sourozenců, a přece není sám: ve sboru našel své „rodiče“ i své „sourozence“ — a rád by zde našel i svou ženu — léta už na to má.

Jindy veselý a hovorný klouček je dnes tišší, jakoby zamklý, více do sebe pohrouzený. Studenti se zítra rozejdou domů. A také ještě jedno zaměstnávání myslí všech: Pavla poslední dny prožívá naléhavé chvíle: má se rozhodnout pro Pána Ježíše? — či ještě ne? A teď odejde domů — daleko — do prostředí, kde Slovo Boží neuslyší.

Pavla: Děčka, já se už tolik těším domů a na naše hory, ani nevím... Vlastně — těším se a přitom je mi smutno. Bude se mi stýskat po vás. Věřte mi, že se po prázdninách budu ráda vracet do školy už kvůli vám...

Ivan (se smíchem): Tak dávám návrh na zkrácení prázdnin!

Alenka, Anička, Jenda: Mě prázdniny nezkracovat!

Všichni, až na Petra se smějí.

Rozhovor pokračoval ještě nějakou chvíli.

Dana: Ale, Petře, co je to s tebou? Ty nic neříkáš?

Petr (s úsměvem): Poslouchám...

Dana: Petře, viš co? Pověz nám o svém obrácení. Ostatní to neznají, teď ještě do shromáždění nechodili.

Všichni utichají a pohodlně se usazují.

Petr, (který až dosud s lehkým úsměvem seděl vzpřímeně, se pomalu skloní, opře si lokty o kolena a hlavu vloží do dlani): My jsme doma, kde jsem se narodil, bydlieli skoro u samého rybníka. Všichni u nás dovedou plavat — muži, ženy i malá děcka. Otec pracoval jako porybný, učival mne plavat a tak ve čtyřech letech jsem uměl prakticky všechny disciplíny: prsa, znak, motýlka, krav... Později, když jsem přišel do města do učení, jsem trénoval v krytém bazénu, vyhrával jeden závod za druhým. Měl jsem z toho všechno radost, a když jsem dostal své první „zlatou“, myslí jsem si, že jsem dosáhl svého štěstí. Pro nic jsem neměl smyslu, o nic jiného jsem se nezajímal, o ničem jsem nechtěl slyšet a o ničem jsem nemluvil, — než jen o sportu, a hlavně o plavání. Rodičům

jsem tím radost nedělal. Byli věřící a já jsem o Boží věci neměl nejmenší zájem. Oba se za mne trpělivě modlili... No — a pak se to stalo...

Jednou podvečer jsem šel zase na trénink, vlastně nešel, klusal jsem, vždycky jsem se trochu rozčíval mýrným klusem — a tehdy mi bylo tak neobvykle lehko, dobré a bezstarostně. Byl právě takový krásný večer jako dnes — a já jsem měl v hlavě jenom bazén a přesvětlo, co musím večer dokázat. Těmi myšlenkami jsem byl tak zaujat, že jsem přestal vnímat okoli. A při přebíhání ulice... jsem vběhl přímo pod auto.

Co se se mnou stalo, o tom zhola nic nevím, nezpomínám si vůbec na nic. Jen na své prociutní na klinice v sádrovém lůžku: těžce poraněná páteř, komplikovaná frakturna pánev.

Když jsem si začal plně uvědomovat svůj skutečný zdravotní stav, propadl jsem zoufalství a úplné beznaději. — Už nikdy neskočím do vody — už nikdy si nezaplavu. — Doživotní mrzák. — Život tím okamžikem přestal mít pro mne cenu. — Jedinou myšlenkou, kterou jsem se začal vážně obírat, byla myšlenka na — sebevraždu.

Abych vás zbytěčně dlouho nezdřížoval dlouhým vyprávěním: že jsem zde? ... To byly vyslyšené modlitby mého rodiče. Velice šetrně a ohleduplně začali mě navštěvovat jak moji rodiče, tak bratři a sestry ze sboru, které jsem dosud znal jen z vidění nebo z vyprávění maminky či otce. Zpočátku jsem z těch návštěv neměl žádnou radost; ale za toho půl roku, co jsem ležel v nemocnici, se mi dostalo tolik krásných svědeců a tolik povzbudivých slov, že jsem se nejdřív začal stydět za své sebevražedné úmysly... a potom... jsem se na návštěvy začal těšit. — A tajně... jen v duchu... a moc nesměle a neuměle jsem se začal modlit: prosil jsem o smilování — a o odpusťlení. Neprosil jsem o navrácení zdraví, abych mohl zase plavat. Daleko víc mi šlo o moje staré, poraněné, neobrácené srdečce. A začal jsem Pána prosit, aby mi je uzdravil. Přál jsem si postavit se na nohy jenom proto, abych mohl přijít do shromáždění a přeletě všemi pokleknout a vyznat všechno, co mě těžilo, vyslovit svou touhu po přijetí čo obecností Božího lidu... Jenže jsem na ten okamžik musel ještě dlouho těkat. Až sem se pak doma naučil prvním krokům a uměl přejít světnici, přijel pro mne Danin tatínek autem a odvezl mne s našimi do shromáždění.

Bylo tehdy moc škaredě; pršelo, bylo zamračeno, tma, mlha a zima... a přece v mé duši bylo jasno — a teplo. Pro mne to byl krásný den plný slunce. Po shromáždění jsem v kruhu několika bratří vyznal svůj hříšný život, svou ztracenost Pánu Ježíši, vyznal, že věřím v jeho odpouštějící lásku a prosil Ho, aby pro prolitou krev na Golgotě odpuštěl i můj hřích a daroval mi spasení...

Od té doby mám jistotu věčného života, i když kolikrát ten Zlý chce otrást mou věru poukazem na nedokonalost, na mé poklesky i hříchy. Ale díky mému Pánu, že jsem spasen ne pro mé zásluhy, mou věrnost či svatý život, ale jedině z milosti a v Něm! Není toto „štěstí“? Není toto zdroj radosti, pokoje a požehnání? Je ještě něco cennějšího na tomto světě, co by bylo možné získat?

Všichni soustředěně a se zaujetím naslouchali tichému vyprávění Petrovi. Kromě Dany nikdo nevěděl, co Petr v mládí prožil. Jaký zápas s neobráceným srdcem.

A Pavla tento zápas právě bojuje.

Tma se tichounce položila na město, objala domy i ulice — i lavičky pod javory. Objala i sedm našich mladých lidí, kteří teď zase mají o čem přemýšlet.

Milý čtenáři, skupinka se rozešla, zůstali jsme jen my jako nahodil posluchači jejich vyprávění. Jestli také bojujete ten vnitřní boj se svým „já“ pod tíhou poznání svého hříchu a ztracenosti před Bohem, učiňte brzo to, co Petr. Odevzdějte se Pánu Ježíši. A vy, kteří jste prožili znovuzrození, napište nám zkušenosti ze svého života. Zafadíme je do jedné z dalších besed. Moc se na vaše dopisy těšíme.

Zivá je zajisté řeč Boží a mocná...

Žd 4:12

ZAHYNUTÍ, ZÁHUBA, ZKÁZA

Obrazy záhuby: široká cesta, o které máme představu, že končí propasti, nebo potopení lodi apod. (Mt 7:13; Sk 27:22; Zd 8:13). Lidské nádoby Božího hněvu se samy připravují k zahynutí, protože naplňují míru svých scestí a nemohou změnit vesmírný mravní rád. Ze rád zemské gravitace má také svůj „hněv“, to nám může poněkud osvětlit, že rád vesmírné mravnosti je také fakt, a nejen pouhá představa. Kdo skočí na dlažbu z 5. podlaží, zahyne pod „hněvem“ tohoto rádu.

Příznaky zahynutí: povstání proti Božímu lidu; nepřátelství vůči zvěsti o Kristově smrti; honba za mamonem; když se břicho stane modlou; neposlušnost hlasu evangelia; když falešní mluvčí křesťanů zapírají Pána, jenž je vykoupil; vymýšlené řeči, jimiž se vykouří věřící lid; bezmyšlenkovité tupení Božích věcí atd. (R 9:22; Fp 1:28; 3:19; 1Tb 6:9; 2Pt 2:1–3, 12). Za věčnou čili věkovitou zkázu pova-

žujeme takovou zhoubu zkažených lidí, která po fyzické smrti potrvá po dobu určitého věku pouze v duchovním smyslu, ale která přejde též i do hmotné podoby tzv. „druhou smrtí“, tj. jejich konečnou zkázou (Mt 13:41, 42, 49, 50; 2Te 1:8–9; Zj 20:13–15). Nikdo však nic zevrubného neví o tomto prasmutném údělu zahynutí, neboť jen to je nám zjeveno, že to bude pocít velmi palčivého zavření od přítomnosti Kristovy a od slávy jeho moci (2Te 1:8–9).

Odsouzení k zahynutí si člověk zvolí sám, protože toto odsouzení zákonitě vyplyvá z odmítnutí cesty víry čili oddnosti Ježíše Krista a jeho evangeliu, neboť jen touto cestou se přichází k sile, jež dokáže obnovit život zchátralého člověka. Plyne to i z pojmu „hereze zahynutí“ (rec. hairesis apolejas), tj. z volby zahynutí. Nakonec je to tedy člověk sám, kdo si volí vlastní zhoubu a zkázu (J 3:16, 18, 36; Mk 16:16; 2Pt 2:1). H. J.

Když se budeš snažit vybojovat vitezství silou, pak si uvědom, že jsi příliš slabý pro plnění Boží vůle, ale nescitíš, že nemáš silu, aby ses úplně vyhnul všemu zlému. Nejsi ještě dostatečně slabý. Až poznáš svou na prostou bezmocnost a budeš přesvědčen o tom, že nemůžeš vůbec nic dělat, potom Bůh vykoná všechno sám.

NÁRODNÍ KONFERENCE

Křesťanských sborů v ČSR se uskutečnila dne 25. května t. r. v Havířově za účasti bratří téměř ze všech shromáždění v Čechách a na Moravě. Jako hosté se zúčastnili někteří bratři ze slovenských sborů. Prítomni byli také zástupci ministerstva kultury ČSR, Krajského národního výboru v Ostravě a Okresního národního výboru v Karviné.

Z konference byly odeslány tyto telegramy:

President Československé socialistické republiky,
armádní generál Ludvík Svoboda,
Praha - Hrad.

U příležitosti národní konference zástupců Křesťanských sborů v ČSR, konané dne 25. 5. 1974 v Havířově, myslíme na Vás na svých modlitbách a přejeme Vám brzké uzdravení.

Ministerstvo kultury ČSR
sekretariát pro věci cirkevní
Praha 1 Valdštejnská 10

Zástupci Křesťanských sborů v ČSR u příležitosti své národní konference konané v Havířově dne 25. 5. 1974, zasílají Vám své pozdravy s projevem vděčnosti za porozumění a spolupráci. Současně Vás ujišťuji svou upřímnou snahou i nadále se účinně zapojovat do budování naší socialistické vlasti.

V obou telegramech podepsáni:

Účastníci konference Křesťanských sborů

K článku „O zázracích jinak“

Z článku „O zázracích jinak“, uveřejněném v 1. čísle letošního ročníku, vypadá, že „zastavení času“ podle Jozue 10:13 nelze brát doslovně. Dovolují si upozornit na některé komentáře k tomuto mistru Písma:

„Modlitba víry našla vyslyšení, den byl tak dlouhý, až poslední nepřítel padl. Slunce a měsíc, hlavní bohové Kananejských (Baal a Astarta) museli přihlížet k zahubení svých uctívaců a k tomu dokonce být nápomocni.“ (Južnejší Stuttgartská Bible.)

„Zde stojí slunce na nebi a nezapadá téměř celý den. Takového dne nebylo předtím ani potom.“ (Dr. Hans Berg).

Naši bratři věřili, že se jedná skutečně o zastavení slunce a měsice, tak, jak je to napsáno. A. Ro

Věda objevuje scházející den

Vědci, zabývající se výpočty druh nebeských těles ve vztahu k vypoštění druhic na oběžné dráhy, pracující v Green Baltu ve státě Maryland, byli překvapeňi, když při výpočtech na samočinném

počítači se tento stroj zastavil a označil chybu v zadání. Vložené informace označil počítač za „chybné“. Jednalo se o výpočty oběžných druh nebeských těles v minulých staletích. Marně si vědci lámalí hlavu, kde udělali chybu. Po dlouhém pátrání a kontrole údajů jeden z vědců si vzpomněl, že kdysi v nedělní besídce slyšel o zvláštním boji, kdy se slunce zastavilo na jeden den.

Začali hledat v Bibli a nalezli známý text Jozue 10:8, 12–14. Opravili zadání o jeden den, ale počítač opět upozornil na chybu. Znovu četli v Bibli a všimli si slovicka „přibližně“ za jeden den. Počítač upřesnil tu dobu na 23 hodin a 20 minut. Scházelo tedy vyjasnit ještě 40 minut.

A opět pomohla Bible. Četli v 2Kr 20:8 – 10, kdy za Ezechiaše stín se vrátil o 10 stupňů (zemské délky). Těchto deset stupňů je přesně 40 minut.

Tak se vysvětlil scházející den ve vesmíru.

připr. D. Z.

Pozn.: Zpracováno podle časopisu Eve-

TAKÉ NĚCO PRO DĚTI

Obrázky ve 2. čísle představují:
Levý: Petr a Róde, Skutkové apoštoli, 13. kapitola
Pravý: Eliáš a Elizeus, 2. Královská 2. kapitola

Po prvním kole bodového hodnocení biblických hádanek dosáhli luštitele tento počet bodů:

30 bodů: H. Grónerová - Žemberovce; J. Sárička - Litvínov; M. Vocílková - Opava; Z. Prištiaková - Levice; J. Kriška - Čankov; M. Vovčoková - Vejprnice; J. Kerekréty - Vyšné n. H.; M. Volárová - Zem. Kostoľany; J. Jančová - Martin; E. Jergová - Nitra; M. Pípalová - Opava; J. Povec - Batizovce.

29 bodů: O. Tomášovský - Horná Seč; E. Katzerová - Mistek.
28 bodů: Grixa - Levice.

Násim čtenářům, kteří nejen biblické hádanky luší, ale nám zasílají také své odpovědi, připomínáme, aby odpovědi zaslali nejpozději do 3 týdnů po obdržení časopisu. Pište čitelné adresy a uvádějte věk. Omlouváme se Vám za chyby v hádánkách i tisku a provádime opatření, aby se tyto chyby neopakovaly.

3. Kdo pronesl následující výroky?

1. Zdráv bud', Mistře!
2. Pověz mi, za tolik-li jste pole prodali?
3. Téměř bys mne k tomu naklonil, abych se stal křesťanem.
4. Proti tobě, králi, jsem nic zlého neucinil.
5. Nyní odejdi, v čas příhodný povolám tě.

Za každou správnou odpověď, doloženou citátem, náleží 1 bod.

4. Rovnice:
(město)

$$X = \frac{3}{7} a + b + \frac{3}{6} c$$

- a... proklaté město
b... zemřel u truhly smlouvy
c... autor poslední knihy Přísloví
Za vyluštění - 2 body

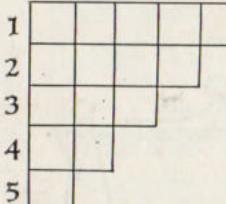
6. Doplňovačka:

V . . V P . . A . . Ž . . E A B . . EŠ SP . . N . . Y I . . M . TV , ,

Doplňte chybějící písmena v uvedené textu.

Za správný a úplný text 2 body

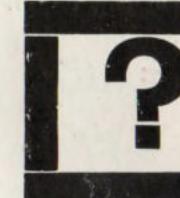
Za určení citátu 1 bod

7. Roháček:

1. Žena, jež zabila Zizaru
2. Filistinský král Gát (1S 21)
3. míra pro tekutiny (Ex 29)
4. „hlava“ perské královny
5. Jákobův strýc (zač. písmeno)

Za vyluštění - 2 body

Odpovědi zašlete do tří týdnů po obdržení časopisu na obvyklou adresu.

ŘEŠENÍ HÁDANKÁRSKEHO KOUTKU 2. CISLA:

1. Přesmyčka:

ON DÁVA USTÁLÉMU SÍLU A TOMU JEŠTO ŽÁDNÉ SÍLY NEMÁ, MOCI HOJNĚ
UDILÍ. Izaiáš 40:29

2. Doplňovačka:

Pro tiskovou chybu přesunuto do dalšího čísla.

1Te 5:21

3. Přibuzenské vztahy:

1. Alžběta Ex 6:23	4. Noema Gn 4:22	9. Merob 1S 14:19
2. Támar 2S 14:27	5. Dína Gn 30:21, 34:1	10. Betsabé 2S 12:24
3. Sarvie a Abigail 2S 2:1	6. Asenat Gn 41:45	11. Achinoam 1S 14:50
	7. Zefora Ex 2:20	12. Alžběta L 1:57
	8. Axa Sd 1:12	13. Euniké 2Tm 1:5

4. Křížovka s tajenkou:

Rešení: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokče. —
Prorocí je uvedeno v Iz 9:6.

- 5. Následující slova**   1. Samson Sd 14:14   3. Goliáš 1S 17:10   5. Ester Est 7:3
pronесл: 2. Satan Gn 3:4   4. Eliáš 1Kr 18:41

OTÁZKY:

1. Skládačka:

Egyptský bůh slunce s posměškem a značkou paděstky – jméno ženy dává, k úvahám jež dává mnoho látky.

Za vyluštění patří 2 body.

2. Královská procházka:

HLE	NA	TE	PO
PO	DEJ	DI	HOS
KUDŽ	BÝ	ŽE	LE
TI	MÚ	ZEN	NA

Za právné určení textu - 2 body
za určení citátu - 1 bod

5. Tajemný nápis:

NESE TO BOJ VĚR KOLI

Za vyluštění - 1 bod

Za určení, kdo to komu řekl - 1 bod